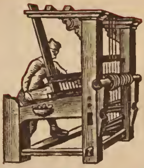
27. 7. 26.

chi l'a pi 'd fil farà pi 'd teila

Ex libris

LUIGI FIRPO

I.

LVCII

CORNELII

EVROPÆI

MONARCHIA SOLIPSORVM.

Ad Virum Clarissimum

LEONEM ALLATIVM.

VENETIIS, M DC XLV.

Superiorum Permissu.

TIMOTHÆVS CVRSANTIVS LEONI ALLATIO

S.

REDIT in Vrbem, Clarissime Leo, Liber DE MONARCHIA, SEV REGNO SOLIPSORVM, quem LVCIVS CORNELIVS EVROPÆVS ex longinqua, longæuaque peregrinatione redux, si isthic primùm cœpit, hic certè perfecit. Profecturus verò ad visenda Sacra Palæstinæ loca, nec vnquam, si rectè præsagiebat rediturus, supremum partum mihi commendauit, vt, quid eo factum vellem, ratum esset. Visum est talis ingenij, quale tu cum eruditis æstimare soles, monumentum, Reipublicæ litterariæ, nisi etiam totius Orbis bono, publico iuri permittere. An alibi alia specimina reliquerit; clam me est; illud constat, nisi inter Solipsos rubiginasset, &

copia, & splendore, inter summates literarum viros, fuisse radiaturum. Sic ingenio, & diligentia factus erat. Porro verane sint, an veri vmbræ, & potiùs agendorum cauendorum in Politicis delineamenta, quæ hic tradit, tu videris. Mihi quidem, & viris præstantibus, qui mecum sunt; argumentum præferunt, & stili gratia, & narrationibus animum oblectantibus, amœnum. Hoc si in cortice, sub inuolucris opimum latere nucleum credas, quo curiosiùs secto, præclarissima ad mores omnium in quocunq; statu, humano ritu viuentium formandos, capere liceat documenta. Plura tu eruditorum in vrbe facilè Coryphæo, sagaciter conieceris. Mihi sat fuerit, publico bono fauisse, & tibi huiusmodi dono, quo delectari soles, gratificari. Vale.

LVCII CORNELII EVROPÆI

Monarchia Solipsorum.

CAPVT PRIMVM.

REGNVM, Monarchiam, an Rempublicam dicere debueram, hæreo: tu videris. Mihi vocabula, nec Aristoteles, nec Plutarchus, nec Tacitus, nec antiquissimus omnium Plato suggerunt. Noua facies est regiminis, nostro hemisphærio ignota; admirabilis tamen, & digna scitu, ad formandos populi, Principumq; mores, ad conseruandum boni publici statum, ad acquirendas, tuendasque opes, ad cumulum, si quæ est, humanæ fœlicitatis. Mira Regni cum Sacerdotio, prudentiæ cum simulatione, magnificentiæ cum splendoris contemptu, præparcitatis cum immensa

potentia consensione. Operæ pretium foret, de Cœlo, & situ Regni, de vastitate ditionis, populorumque confinijs Lectorem initio docere: Sed hactenus nulli mortalium, qui in illud penetrauit, rem factu facilem, postremus ego non tentabo, qui cum Vlysse Homerico multas hominum eius Regni videns Vrbes, & mores, de Cœli positione nihil certi seruare noui. Nam & constitutio Vniuersi apud eos longè diuersa, & polorum numerus, nominaq; varia, quibus & Luna sæpius Verticalis, quam Sol in meridie: nulla loci, vel situs differentia, vt quod sursum, perinde & dextrum; quod sinistrum, idem imum; centrum denique nec vnum, nec fixum. Tanta diuersitatis ratio Monarchæ stat arbitrio. Quod hic decernit, id solum ratum habetur, quicquid ratio, vel sensus reluctetur, vt nisi vapulare placet, non replices, nec nisi contra mentem, & sensum affirmes, gratiam apponas. Crede experto. Tanto aliquando imbre Ciuitas Regia immaduit, subtractis vbique nubium densitate, Solis radijs, vt nec cymbæ, nec lucernæ suffi-

cerent,

cerent, cumque admirabundus omnia nocte confusa exclamarem; & tacere, & Solem in meridie splendescere, & nihil non siccum esse, profiteri sum iussus, tametsi velut imbrice vestibus aqua deflueret; Monarchæ ita placere monebant Apparitores, à cuius nutu, si recederem, pœna deportationis, si obsisterem, mortis foret. Satis puto causæ habeo, cur à descriptione abstineam, ne si aliquando in id Regni fortuna te appellat, si omnia mutata offendas, me tibi hoc scripto imposuisse cōquueraris. Quippe ea me duntaxat tradere noueris, quæ per annos quinq; & quadraginta, quibus Regna Solipsorum incolui à prima adolescentia vel vidi, vel audiui, vel ex publicis Regni codicibus clam descripsi. Quæ sicut meo tempore in dies mutationem subibant, ita in posterum inconstantiæ subdenda, hisque lucubrationibus haud consensura, nullus dubito; vt hoc solum, perpetuum apud illos tenorem seruare affirmaris, omnia ad Monarchæ nutum, præter eiusdem forum demutari.

Occaſio adeundi Regni Solipſorum.

CAPVT II.

ANtequam narrare de Regno Solipſorum incipiam, delectabit paucis exponere, qui me turbo Europæ, imò toti huic hemiſphærio abreptum, in incognitas plagas eiecerit. Natus in florentiſſimo Europæ Regno, vbi aues aquas findunt, vix pueritiæ metas egreſſus, Romam à parentibus ſtudiorum cauſa ſum miſſus. Clemens VIII. Pontifex, non multò poſt Iubilæum decimi ſexti exeuntis ſæculi edixerat. Hic, poſt humaniores litteras, prudentia Iuris imbutus, iuuenis admodum patrocinia cauſarum ſuſcepi, & Purpuratis placui. Ad magna fauor impellebat, niſi præpoſterum fatum incantaſset. Forte quaterni ſtudiorum ſodales extra Vrbis portam, quæ ad Romanum portum, vetuſta fama clarum viam commonſtrat, ad ripam Tyberis amæna, & vmbroſa ſemita inambulamus, animique cauſa varia ſerentes, mox nonnihil laſſi prope ipſum fluminis al-

ueum,

neum, frigidioris aurę captandæ gratia consīdemus. Hic de rerum sub Sole vicissitudinibus, de Illustrium casibus, incertis humanorum euentis, dum non sine sale fabulamur: inopinos à tergo sentimus adesse ignoti vultus homines, putasses repente ex humo enatos, nisi diù ante in proximo fruteto latitantes nostras confabulationes obseruassent. Vt plenè conspecti, non ampliùs leui, & suspenso, sed pressiori gradu fidentiùs aggrediuntur, sedentes, & blandè satis adsalutant: quid verborum cedimus, rogant. Adductæ supra genua vestes, & pallia super humeros complicata, mentumque rasum, & nigra omnia funeratores notabant: mox tamen demissa ad talos toga, palliumque incomptè explicatum Philosophos ostēdebat, eius generis, quo tum Roma abundabat. Equidem animi pendens, magos, ariolosque mecum fingebam. Ipsi tamen percepto nostri sermonis argumento, forum nacti, altiùs ordiuntur. Quærunt de patria, de genere, de censu: vbi intellexerunt Romanos partim, partim peregrinos,

nobiles omnes, ac opulentos esse; Tum de ætate parentum, officio, de numero fratrum, sororum, consanguineorum, agnatorum. Responsum ad singula. denique genus studiorum percunctati, ad nomen Iuris prudentiæ labra comprimere, nescio, quod toruum oculis, ac fronte præferre. Et senior ex illis, suspirabundus, ò miseros, inquit, adolescentes, quibus laqueis compediti trahuntur ad Orcum: Ecquid vobis Iurisprudentia, quia diuites, ac nobiles multis benefacere potestis, nemini damno esse, vt lucri cupiditate legulei solent? Quin potiùs legibus Solipsorum, manus nobiscum datis, & potentissimi Monarchæ aulam sequimini, Regnum incomparabile visuri, possessuri. Hic ego suspicatus eius farinæ homines, qui allegorijs inescantes, ad claustra, & cucullum tractos vellent: Christiani, aio, omnes sumus, Euangelio credimus, Solipsos non nouimus, nec nisi Christi Regis aulam quærimus, & diuersis quamuis semitis Christum sequimur, sua cuique vocatio, & ductus spiritus, nisi vos aliter sentitis. Nos Deo, Pa-

triæ, & nobis nati, vitam mortalibus communem ducturi ſumus, donec in libertatem filiorum Dei plenè adſciſcamur, atque interim bonis ex alto datis iucundè fruimur. At ſenior (Apogonites dicebatur) odoratus candidi animi errorem, fore vſus, momento ſumpta Melanorum recentioris inſtituti perſona, compoſitoque cum ſuſpirijs ad lachrymas vultu. O fili, inquit, non hæc vera vocatio, ſed occulti hoſtis eſt doloſa impulſio; caue præcipites, ducens in bonis dies tuos. Chriſtum ſequi, mundum contemnere eſt, abnegare ſeipſum, & tollere Crucem ſuam; relictis patre, & matre, omni ſanguinis affectu, rebus omnibus, etiam ſpe habendi. Hæc eſt vera vocatio, quam nos à Deo miſſi, vobis annunciamus. An putatis abſque ſingulari Numinis prouidentia factum, huc acceſſiſſe? cauete Spiritui Sancto tempore acceptabili reſtiteritis, non aliàs exaudiendi, pœnas in Orco æternum daturi. Hæc iſte fictus animum, & pleraque ex Sacris Scripturis, qualia Chriſtus Phariſæis exprobrat, nonnulla etiam ex

ſanctis Patribus, illud maximè Hieronymi; Per calcatum perge patrem, ſolum pietatis genus eſt, hac in re eſſe crudelem. Iam ſuſpenſi animis hærebant ſocij mutuò ſe intuiti; quos ego velut faſcinatos conſpicatus, ad ſenem concita maſcula bile; deſine, inquam, Barbitrunce Philoſophe, huiuſmodi incantamentis adoleſcentes irretire; ſexcentis ego te Brocardicis obruam, ſi ſcripturam torquere pergas, ac vt me fors iuuet, ex ſubuulturio venatore faciam te momento piſcatorem Tyberinum. Senſit Apogonites, & toruo ſupercilio, preſſiſque labris neſcio quid obſcuri demurmurans, arrepto, quod ſocius ferebat, vidulo, puluerem improbum illico expedit, omneſq; nos, ac me potiſſimùm inſpergit. Nec mora, ſoporifera vi ad ima tempora penetrante, in vertiginem actos, arctior, quàm ſanos ſolebat ſomnus complexus eſt; Obiectæ incunctanter, non earum rerum ſpecies, de quibus, vt de Homero ſcribit Ennius, vigilantes ſæpè cogitare, & loqui aſſueuimus; verùm quidquid vitæ in poſterum agendæ ſeries contineret,

neret, confusæ imagines exhibebant. Nimius sim recensendo, quæ ego ipse vidi, nam sociorum alia scotomata, sed ea ipsa in historiam conijcienda sunt, ne prænarrata non sapiant, quando quæ de Regno Solipsorum dicturi sumus persimillima sunt somnijs, vera tamen. Vno hic verbo delectat dicere; dum soporati per frigentes calentesque aereas plagas, naui, curru, pegaso interdum vehimur, rapimur, totiesque alijs, atque alijs comitibus stipamur (nam bini illi, qui ad Tyberim Romæ incantarant, paulò post visi in turmam se se explicare, humana forma deposita, euanuerunt) tandem in Regia Solipsorum, euigilantes sistimur. Quod iter mihi, cùm vnius noctis spatium mentiretur, triennij curriculo postea à nauigantibus definitum est.

Qui successus in Regia Solipsorum.

CAPVT III.

Regnabat Auidus Cluuius dictus infractus, manebatque Pricantibu-

tiburæ Regia consueta, vnde Monarchę Solipsorum, nisi animi gratia, in suburbana, nusquam longiùs recedunt. In Vrbe nouem numerantur palatia Monarcharum, quibus totidem Satrapæ Præfecti hebdomadatim Monarchæ Sacramentum dicunt. Sedes Monarchæ in medio sita, cum Vaticano certat, reliqua paulò minùs; substructiones sunt antiqui operis Europæi; nam Solipsi artis ædificatoriæ rudes sunt, non naturæ indocilitate, sed assuetudine, siue quia parata semper occupant, siue quia architectonicam, Monarchæ, & Satrapę ignari, quibus lubet præscribunt. Hinc repente qui modò sutor erat, Architectus est, & perinde cæmentum, coriumq; habet. In suburbijs totidem villæ deliciarum, ijsdem Monarchis inseruiunt: paulò longiùs absunt prædia bina, Mucus alterum, & Tritubirium, ad humani generis voluptates facta, qua se grauioribus anni partibus curis leuandi recipiunt, nectare, & ambrosia pasti. Horum comparatione Tusculanæ Romanorum, mapalia sunt, & casæ pastoritię. Pergo. Huc

iam

iam fama præuolarat (ita nihil solertius Emissarijs Solipsorum) fuisse interceptos in Europa, atq; adeo in ipsa Vrbe Romana, quaternos adolescentes, ingentis operæ pretio; eosq; prope horam adfuturos. Ea de causa plurimi extra Regiam Monarchæ iussu effusi, excepere allabentes læto vultu, humana omnes specie, sed versatili persona. Deducimur ad Monarcham, vndique septi non custodia, sed turbæ obiectu, vt tum nihil Vrbis, sed nigras tantùm excubias cerneremus. Lux sabbatica vergebat ad occasum. Cum primùm in conspectu venimus, proni ad pedes accidentes, vt iussi ab Apparitoribus, adoramus. Ille ex eburnea sede annuenti, & arridenti similis, bono animo esse iubet, singulos nomine, & patria compellans, & plura, quæ relatu Emissariorum iam notata in aduersarijs habebat, repetens, per interpretem significat, adeo exacta notitia, vt singulorum genesi, & educationi interfuisse videretur. Hærebamus attoniti nos, & paulatim hebescente sensu, hominem exuebamus: nec, de itineris successu plura vestiganti,

ti, verbum reddidimus. Cùm interea circumstantes Aulici, exquisita oratione diuinam Monarchæ sapientiam coram laudare, vt qui ex fronte, cordium indolem, errore procul noscere sit solitus, nobis stupentibus, ac planè stupidis. Tum ille præfecto Ephæbiorum traditos commendat, vt linguam, leges, & mores doceat, iubet, menstruatim de singulorum profectu referat, vetito cum ciuibus, & accensis colloquio, donec patria instituta edocti, nouo Sacramento pares essemus, ac interim diligenter curet, ne Europæ desiderio, procul etiam recordatione teneamur. Ita abducti, & non paucis diebus opimè habiti, genioq; indulgentes, tandem nullo ritu vestibus Europæis exuti, gausapina penula amicimur. Nunquam ego mihi turpior visus, nec hominem nisi cum simia referre. Ridere tamen capitale erat. Sexennium tenuit discendo, ac dediscendo, nisi quæ ad rem Solipsorũ facerent: quo talento, ego qui Iurisconsultus Europæus agnitus fueram, postea rationibus Regijs admoueor, mox & Præsidum Prouinciarum assessor,

ſor, nonnunquam cauſarum Iudex conſtitutus, identidem odia multorum, tandem & Monarchæ indignationem incurri, quod rumor eſſet, ad mores Europęorum omnia me exigere, leges Regni corrigere, plus iuri naturæ, quàm Monarchæ auctoritati tribuere, in pleriſq; dictamina contraria sectari, & ſerere: verbo, plus omnibus Regni Satrapis, & ſapientibus ſapere velle. Quæ omnia verè, an calumnioſè obiecta, fortunam retardarunt, interdum penè afflixerunt, vt mirum ſit, qua fortitudine animi, quinq;, & quadraginta annos, in gente, gentibus omnibus diſſona, cum ſalute fuerim eluctatus.

Antiquitas Monarchiæ Solipſorum.

CAPVT IV.

SI gentis vetuſtatem legibus, & Principe ſolutæ ſpectes, fabuloſa planè ſunt, quæ narrant. Nempe regnum ſuum, antequam Intelligentia rerum creatrix mundum operaretur, in ſpatijs imaginarijs, velut in embrione

ne latitasse, primùmq; factitiorum in idea opificis apparuisse. Qui, ne solus foret Vniuersi faber, socios, & adiutores sibi destinarat eos, per quos postmodum Solipsorum gens propagaretur; ac demum Monarchia instauraretur. Hæc adeo constans apud eos obtinet opinio, vt si contra sentias, aut non continuò applaudas, proditioni insimuleris. Quærenti mihi interdum de successione gentis, vsq; ad Brotacanum primum legislatorem, varias generationes adstruxerunt, inuolutis adeò hieroglyphis implexas, vt dementire, & dementare viderentur. Postquam tamen in Archiuijs eorum offendi Pentateuchum, lingua gentis planè in commenta deprauatum, longa animaduersione deprehendi, similitudine quadam adludere ad ea, quę in genuina sacra scriptura longè alio traduntur sensu. Est autem huiusmodi successio. Decreto per aquas humani generis interitu, cùm viuentium speciem seruandam Noachi nauis condidisset, exclusum forte aquilæ ouum, in sentinam decidit: hoc, coruus euolare iussus, ne famesceret,

rostro sublatum extulit, sed natantibus in vnda cadaueribus illectus, demisit. Seruatum in aquis ouum, vbi hæ siccatæ sunt, solis radijs attractum, in arcu Iridis hæsit; mox autem calore in vitam coactum, edidisse aiunt fortes illos viros, Turris Babylonicæ, & confusionis auctores; qui ob audax facinus, peregrinari à Numine iussi, cùm Sodomam venissent, liberali hospitio Loth excepti, custodiendæ eius familiæ curam susceperunt: deinde verò imperato exitu in Segor, stipantes latera vxoris Loth, quia non cauerant, ne ista curiosos oculos ad incendias domorum reflecteret, in eandem salis statuam abierunt. Sic seruati aliquot sæculis sunt, donec auulsa pars statuæ à Magis Pharaonis, argumento rerum mirabilium, in Regiam illata est, atque à Pharaone supra pretium habita. In ea parte latebant, quos dixi Solipsorum maiores: Et hinc ea virtus incantamentorum; quibus Pharao delusus est, hodieq; Solipsi pollent. Quid plura? elapso Duce Moyse, populo Hebræo, cum Pharao furore percitus insequeretur, sumpta secum ea salis cõ-

creti

creti portione, quo fugientes magicæ violentia sisteret; contra spem, æstuosi maris vorticibus haustus, id quoque frustum perdidit; sed eo mox aquis soluto, continuò apparuere, qui latebant Heroes, ijdemq́; egregiè saliti, & per omnia maria natantes, quocunq; appellebant, salem sapientiæ circumtulerunt. Ita paulatim in generationes, & vsq; ad hæc tempora propagati, Monarchiam, quã describimus, fundauerunt. Ex hac traditione susceptum, vt Monarchiæ insignia solis radij sint, & arcus Iridis: gloriantur quippe Solipsi, se mundum instar solis illuminasse, mortalibus vniuersis in signũ pacis, & fœderis sempiterni cum cœlestibus, insplenduisse; deniq; humanum genus veræ sapientiæ sale condiuisse. Quare si præsentem Regni statum, & assurgentis Monarchiæ magnitudinem consideres, non admodum antiqua, ac saltem prisca regendi forma non est. Ex Annalibus descriptum habeo tertium seculum haud excedere, à quo exsplendere tanta granditate cœpit, latis à Brotacano legibus, quem, & legislatorem postremum, &

Re-

Regni sic constituti primum Monarcham agnoscunt, venerenturque; rarò vt Brotacanum, nisi cernui & reuerentes appellent. Barsabbantinous scriptor celebris, hunc suæ gentis Turbolanorum, ad Solipsos missum à Rege Chornaminorum tradit, quo ipsos legibus informatos titulo beneficij sibi obnoxios redderet: contra Saltalcudius Pogonias nobilis historicus, Hyãthesiorum nationi ascribit, & à Principe ditionis eadem de causa emandatum. Pernegant vtrumq; Solipsi, & tantam gloriam nolentes esse insititiam, è suo sinu prognatum, ac propemodum autogenithentam immensæ generationis parentem affirmant. Ita ab ouo ad pomum contentio deducta adhuc pendet.

Nomen, Religio, & Sacra Solipsorum.

CAPVT V.

NOmen, antiqua Magogorum lingua, Deorum omnium prouidentiam sonat: id sibi summæ gloriæ vertunt Solipsi, non vt cæteris gentibus

tibus vnum, verum omnes vniuersim Deos sibi adesse, & Monarcham reuereri. Nonnulli ex Europæis adulati, ita reddiderunt, quasi soli ipsi, tanto Monarchæ subditi, etiam apud Europæos, mortalium haberentur beatissimi. Id ita Monarchæ arrisit, vt singulos singulis Satrapijs donaret, excelsæ gloriæ ducens, eo loco apud eos esse, quos præ cæteris sibi subdi in votis haberet. Horum exemplo officij monitus, , addidi, Solipsos Europæis singulos soles esse, tot mundis illuminandis idoneos; Monarcham tamen super omnes, mille mundis regendis, illustrandis parem esse, idq; totum vnius vocabuli Solipsorum mysterio contineri. Nimium dixi, nunquam aliàs magis mentitus, quia captare nunquam doctus. Et placuissem præ omnibus, nisi propter veriora Monarchæ fauor abdixisset. Ne tamen frustra titilassem, torquem aureum medij pretij tuli. Hæc de nomine. Religio à pagana distat non superstitione, sed varietate. Omnium gentium mores, & ritus complexa, omnes nihilominus auersata; singularis quæ-
dam

dam nulliq; communis mortalium generi secta est. Quæ credit, non quia à Numine quopiam, verùm quia à Monarcha iubetur, mordicus tenet: Monarchæ dictum illis ratio credendi. Hic summus sacrorum Antistes, à quo prouocare, vel ad Numina, nefas. Nulla gens nouitatum auidior, vnde & opiniosissima, & semel auditi tenax, nec paucæ apud Romanos damnatæ sententiæ, illis primæ veritates sunt. Resurrectionem cum Pharisęis admittunt, sed eorum, qui Monarchæ aut subditi sunt, aut amici, aut demum priuilegio muniti migrant, quibus solis aditum ad beatorum vitam affirmant, exclusis qui vel re, vel voto Monarchæ fauorem non implorant. In quo cum Herodianis ex parte conueniunt: & quatenus arbitrio Monarchæ omnia subijciunt, cum Sadducæis. Quod ad sacra attinet, Egiasas habent (sic vocant fana, templa, basilicas) & structura magnificas, & cultu pro more splendidas, arasq; in ijs auro, gemmis, & lapidibus pretiosis luxuriantes, nullo argenti pretio. Existimant in his suorum esse Deorum delitias, alli-

cien-

ciendis etiam aliarum gentium Dijs factas, quos contempta apud suos paupertate huc migrare credũt. Quot diebus victimas cędunt, in solemnitatibus adhibito vocum, & instrumentorum concentu, sua sacra peragunt. In ijs tibiæ vtriculares, & crusmata Bethica primas ferunt, mirumq; in modũm Solipsos delectant. Ter fere in anno Tutelarium memoriæ Monarcha ipse (alioqui opertaneus) publicè litat ad aram magnifico apparatu, tiara quadrifida, ad significandos quatuor Orbis cardines insignis: latera vtrinq; stipant lecti ad id munus Satrapæ, stolis amicti dibaphis; reliqui ministri magno numero linteati, laici omnes suo quisq; munere funguntur, hoc ipso ad horam sacri, quod à Monarcha ad præsentem vsum destinantur, cætero quin nullo ceremoniarum munerisq; habitu, vt apud Europæos Diaconi, & Subdiaconi distincti, sed perinde omnes è populo, & plebe Monarchæ nutu censentur idonei, dum togati, & syndone semitecti, interdum, & synthesiati. Est tamen qui Exorcistam referat lacertosus canum

verbe-

verbero, hic, torto in flagellum cannabo, vbi bestiam conspicatur, nunquam fallente dextera, sic totis viribus atrocem vibrat ictum, vt inter eiulatus, ad retrimenta cogat, idq; illi præmium redit. Vespertina sacrificia autothyta sunt, procul sacerdote, & Leuita; Laicus duntaxat synthesiatus, vbi cereos ad aram nullo ordine accendit, continuò latet, ac interim ex editiore pegmate, tibialibus, calamis, modulisq; vocum assarum, organicarumq; concinitur, auditoribus deorsum in coronas distributis, & murmure rauco plaudentibus: Ita sacrificium absque sacrorum ministro, virtute arcana consũmatur.

Gymnasia, & studia Solipsorum.

CAPVT VI.

HAbent gymnasia pro ratione Vrbium splendidi operis. In ijs magno discipulorum concursu docẽt artes, & scientias ex instituto gentis. Principijs tradendis plures annos terunt, tracta in dispendium iuuentute.

Quæ tum maximè cẽsetur profeciſſe, cùm theatricis exercita ludis, ſpectatorum oculos nouit mancipare, ſpecie,& ingenio iuxta certantibus. Huic faſcino, cæteris neglectis, omne ſtudium impenditur: Leguntur idcirco adoleſcentes comptuli, venuſta corporis agilitate quaqua verſum facti, ſiuè ad modoſchoreis plaudẽdum ſit, ſiue graphicè ad pyrrichen ſaltãdum; quorum vel ſi lingua taceat, forma perquam eleganter in vtroq; foro peroret. Ita capiunt pleroſq;, capiunturq; viciſſim, à vulturijs altius erudiendi. Et licet cati euadant plagas, ingenijs ad theatra aſſuetis, doctrina eſt geſticulatio, cum pronitate, an procacitate fandi agendi, coniuncta: Vt nobiliſſimorum liberi, qui nuper vocabulo Gymnaſij (Principelli) audiebant, gladiatores, aut circumforanei apud ſuos appareant. Eà interim vtilitate relicta ijs, quorum nec vultibus Venus, nec cenſibus Plutus ineſt, vt nec Ludis perſonatis, nec litterarijs adhibiti, in triuio penſum eruditionis accurent, & Reipublicæ proficiant. Pergunt deinde ad Philoſo-

phica,

phica, demum ad ſua Theologica pari euentu. Nihil memoriter, omnia ex cęra enuntiãt, extra ſcamnum pauci admodum ſapiunt. Iuris ſtudium apud eos nullum, quando iudicia non legibus, & ratione, ſed ſolius Monarchæ auctoritate conſtant. Agitant verò quęſtiones de Regimine (*Monachales* vocant) ſeorſim, & coram delectis auditoribus. In his præcipua contentio, *de modo conquirendarum, ſeruandarumq; ditionum, de arte, vtilitate, & neceſſitate ſimulandi, de amphibologijs, æquiuocationibus, reſtrictione mentis omniq; ſpecie entymematum ritè adſtruenda, pro loco, re, & tempore*. Quo in genere tam excellunt, nullis vt difficultatibus expediendis non occurrãt, æquatis ad omnium palatum quibuſuis contrarijs ſententijs, ſupra omnes Iuris Europæorum apices. Medicinæ profeſſio illis publicè nulla, priuatim ſuperflua, multiſq; vſus, & ſtudium præcipuum in ſecretis præſeruatiuis, quæ aut ipſi domi parant, aut peregrina arte facta ex vltimis terrarum Orbis finibus mira induſtria adųehunt. Hinc tot inter eos Macrobij,

quibus tamen ſemel decumbere plerumq; fatale eſt, eoque cura quàm maxima, vt ſe ſeruent. Nec mirum ſi qua ætate nos Europæi deficimus, ipſi emergant ad tractanda Reip.munera per multos annos velut prætextati, & ſine togis. In philoſophicis, & Theologicis ampla ſentiendi libertas eſt, & inſignis habetur, qui in docendo opinioſus, inueniendoq; excellens, nullo reſpectu veri, dum noui aliquid aut nondum vulgatum afferat. Hinc quotannis receptę ſentētię proſcribuntur, nouique termini, nouas pariunt artis, & ſcientiarum præceptiones, nec à nuperis Magiſtris, recentiſſimi intelliguntur. Iam inter publica doctrinæ ſpecimina, non tam methodicæ diſputationes, quàm iurgia audiuntur citra formam, iſq; vincit, qui vocalior eſt; & totius corporis iactatione turgidior effertur, circumductis per coronas oculis ad plauſum captandum, ſibila plerumq; & riſus referens, idq; ab Europæis in ignorantia faſtum nauſeantibus. Ariſtotelis apud eos nō alia notitia, niſi quam Europæi intulerunt, nulla tamen au-

ctori-

ctoritas, vt neque Scholasticorum in Theologicis. Habent quosdam suos scribas, magni vt aiunt nominis, ij tamen cum ijs non omnibus horis sapiunt. In his Phancursius, Agazulius, Hellinasius, Homatazius, Dicosenius, Banirconicus, Pentasiphorus, & alij quàm plures, quorum catalogum Annales Regni recensent. Philosophica apud eos fere huiusmodi sunt. *An Scarabeus paradigmaticè stercora voluat in orbem, An si Mus in mare mingat timendum naufragium. An puncta mathematica sint receptacula spirituum. An hiatus ventris, sit spiraculum animæ. An canum latratus lunam reddat maculosam;* & plura id genus, quæ pari contentione dictantur, & excipiuntur. Theologica sunt. *Vtrum in spatijs imaginarijs possit institui nauigatio. Vtrū intelligentia Burach dicta habeat virtutem digerendi ferrum. Vtrum animæ Deorum sint coloratæ: An Dæmonum excrementa sint alexiteria hominibus in octauo gradu. An tympana corio asini intecta delectent intelligentias.* Sexcenta huiusmodi, quæ adeo mordicus, & tumidè isti profitentur, vt negligen-

tes, nedum contemptores, Religioni ferant obnoxios. Quæ nos Europæi interdum de Noſtratum Theologia referebamus, illis inter phreneticorum deliria erant, à Monarchis toto regno proſcripta. Et tenebant memoria ſuorum annalium, veniſſe huc quoſdam aliquando Profeſſores Europæos, qui ſe Theologiam nouam docturos recepiſſent; His, cùm permiſſu Monarchæ in Regio Gymnaſio ingenium periclitarentur, & de libertate humani arbitrii, cuiuſuis Monarchæ poteſtati exempta liberiùs dixiſſent, iuſſu magiſtratus eiectos eſſe in Inſulam Imaginariorum, ne populos ea doctrina, ad libertatem, ſeruitute excuſſa, prouocarent. Quæ nota, omnes, qui tunc aderant, Europæos, in magnam gentis inuidiam adduxit: quoad alii recens appulſi, palam perhibuerunt, Doctores illos, nulla inter Gymnaſticos auctoritate palabundos vagari, ſolitoſq; per Europam qualicumque docendi talento ſtipem adhamare, nuſquam conſtanti diſciplina; nec ſemel vilibus exactos, quòd Academiis occupatis, ſtatuta, for-

mamq;

namq; docendi maiorum minime, seruassent, exotica omnia consectati, eoq; maximè exosi, quòd in legum fraudem precariis quibusdam priuilegiis Doctores insigniuissent, ipsi nec lauro, nec cornu baccati; verbo, Doctores imaginarii. Hæc ab aduenis Europæis palam narrata, existimationi reliquorum consuluerunt. Porro Scribarum suorum aphorismis adeo tenaciter inhærent, vt Numina potiùs desciuisse, quàm suos errasse affirmare malint. Ex suis pura puta omnia, ex aliis fecutina hauriri passim iactant, nec quicquam pensiùs est, quàm despretis exterorum omnium oraculis, Delphica sua, præ omni Lyceo laudare: vt iam Sceptici isti Pyrrhones & Herilli, adeoq; Speutici, & hesterni dictatores, de omnibus audeant palam strepere, & scribillare: quin etiam medicamentaria omnia tam pancrasticè tractant, quàm nec circulator ille Apuleii, qui spatham præacutam mucrone infesto visus est deuorasse; aut quem Paulus Iurisconsultus serpentes circumferentem iussit excedere. Adeste Vulnerarii, Vn-

guentarii, Mangones, Ceruſſarii: hic neque Rhodios confectores deſideretis, nec qui Cypriæ tabi obnoxii eſtis Clinicos, & Seplaſarios: ſed neque aliorſum vos ablegauerim, qui ad rubricam, aut album aſpiratis; accedite & formularii, Solipſorum Pandectas ſcrutamini. Quid ſi & Plautinus Chorus attrahatur? Omnia certè hic (iuxta prouerbium græcum) de omnibus:nec mica Aeſopo reſidua. Quod vlterius pertinet ad Scribas Solipſorum, in eo ſuperant Hieroſolymitanos,quòd non ſuas, quæ confuſæ ſunt, & inexplicabiles,ſed aliarum gentium leges præſumunt interpretari, inducere, pro arbitratu corrigere,tametſi nec conſtituti nec rogati, imò magis ſuſpecti, quàm vt ad hanc rem idonei; Exemplum inter alios offertur. Reſultantii, vbique originarii, qui leges Maralganorum, quaſi non ſuo iure,ſed alieno beneficio viuentium notans, ita Principem ferocis populi irritauit, vt Monarchæ Viboſnato,niſi hominem aut dedidiſſet,aut ipſe è medio tuliſſet, bellum indixerit, & Solipſos vbiq; funeſtare decreuerit. Ex-

timuit

timuit illico Vibosnatus, & quæsitum Resultantium, cùm ad nutum Principis stetisset, is hominis aspectu miserando mitigatus, cùm somniasse illum potiùs, quàm vigilasse dicendo coniecisset, vtquem dictorum immemorem timor an fecisset infelicitas, alio pacto transegit; iurato nimirum Vibosnato, se suosq; Solipsos in posterum legibus latis, ferendisq; Maralganorum, nullo religionis discrimine subscripturos: Resultantii autem dicta, & si quæ aliorum sui generis essent, carbone signaturos. Ita placatus Muralganorum Princeps, bello quidem abstinuit, sed fonticum Resultantii argumentum in medio foro flammari iussit; ridentibus interim Muralganis, tam facilem se habuisse Vibosnatum, qui tali fide bellum redemisset; aliis verò laudantibus prudentiam viri pro omni foro, suam, suorumq; conscientiam versare gnari. Quo exemplo adducti reliqui Principes finitimi, Solipsorum apophtegmata sæpius deinceps prostare voluerunt.

Varij Solipsorum mores.

CAPVT VII.

NIhil hac gente curiosius aut natura, aut assuetudine. Student singuli nouis, plusquàm olim Athenienses, quæ deinde in symbolum collata ad Monarcham referunt, præscribuntue suis consequijs, & coniecturis inspergentes; idcirco persæpe, & persœdè aberrantes, vt nec somniare fractius, nec fingere magis absonè queant. Hoc certum nihil ab illis visum, auditumue, sine addito renarrari, quidquid inde præiudicij oboriatur. Periti rumorum collectores, omne forum suum faciunt. Progrediuntur ex aula; non nisi pluribus comitati. Ex his vnus semper latero, non Achates potiùs, quàm obseruator; hoc sibi offici mutuò præstant, rarò fida societate, nisi conspirent. In incessu minimus decor, concitatio immoderata, ferocula circumspectio, iactata brachia, subducta humeris pendens toga, interdum tota ad tergum manibus ceu reuinctis astricta

non

non ſemel ſi æſtus vrgeat detecto capiti, aut galerus agitatus auram miniſtrat, aut ſtrophium manu ventilatum, nunquam interea per omnem circuitionem feriante vocaliori lingua. Salutationes raræ, niſi quos ſibi vtiles norunt, his profunda inclinatione arrident, cæteris (etſi dignis) neglectis, grauitatis, vt aiunt, cauſa. Hæc ſi in Regia, nihil minùs per vniuerſam Monarchiam, lege conſtituta, vt ſaltem ſemel in anno viſa, audita coniecta perſcribant, vnde Monarcha futura deſignare queat certiùs, quam ex aſtrorum poſitu, Cœlique directione. In his perſcribendis nunquam ſe ſua laude fraudant Satrapæ, Rectores Prouinciarum, vt in Annalibus gentis vulgentur nomina, ſub quibus ea geſta ferunt. Illud admirandum, neminem prorſus Solipſorum leges Monarchiæ vniuerſim callere, ſed confuſè de iis loqui, & ſentire. Cauſa potiſſima, præceptionum multitudo, inconſtantia, & ſtudii abſtinentia. Iuuenibus quippe legendæ non traduntur; ſeniores verò iam oculis, & animo lippientes, vt

inde ſibi, aliiſque proficiant, idonei ampliùs haud cenſentur: hinc confuſa omnia, capiendo iuxta, ac agendo. Sed nec iuuat legiſſe, aut ex ſenſu percepiſſe, quando in dies mutantur ad vnius nutum, nec vt ſonant ad litteram, ſed vt ſapiunt ad eiuſdem palatum explicantur. Shediaſmata quædam, ſummam legum complexa initiandis proponuntur, & deinceps per menſes, hebdomadaſq; recoluntur; verùm hæc ipſa anima ſua carent, & ſolo ſpiritu Regentis viuunt, ex cuius ſenſu, quod hodie patina, cras cacabus; quod fritilla, fluta audit; ſi improbes, exilium inſtat, perpetua hac inclamatione, *aut pareto, aut exeſto*, & obediendum vſq; ad beſtialem (vt vocant) virtutem, alioqui nec Solipſus, nec homo. Hac lege ſtetiſſe ab initio Monarchiam, ſed conciſa Monarcharum vita, ſtaturamq; in poſterùm ſapientiores putant, ſed conciſo munere, variaq; ſucceſſione; quando vni perpetuò, pari tenore ſubeſſe vix humanum eſt, vt neque facilè, diuturnum Principem non inſoleſcere. Omnes iurant in præcepta, ſed plerique

riq; parent illibenter, neq; tamen detrectare audent nec mutare ſtatum, carentes calculo decretorio: ſcilicet Numen aliquod incognitum auent, quod res conuertat, & ſacramento pœnitendo exoluat, aliàs vel ſi Cęlum ruat, actum eſt. Monarcham ſuum tàm verentur, quàm nunquam Europæi Romanum Pontificem, pene ad aras & thura. Nomen ſi audiant, pedibus ſtrepunt, hæc illis prima reuerentia: ſi hominem videant, fronte humum feriunt; ſi iubentem excipiant, pauidi currunt, mutuòq; ſe proculcant, adeo tumultuarij in parendo, multaq; manus citra bonum factum. Summa omnium cura, vt is, vel ſolus bene valeat, cæteris animam agere indultum. Edit inuiſus, ſecretis ſeruitijs; nonnunquam cum Satrapis, ſed hi extra conopæum, quod varijs coronamentis intextum luxuriat; nec pauimentum vacat in ſcriptis Numinis inſignibus, non extra calcantium metam. Singulis horis antelucanis potionem ſumit Numidicam impensè decoctam; capiunt & Satrapæ probi imitatores: ſed & plebei, quibus co-

pia

pia eſt : ea his omnibus cautela , ne apepſia laborent . Qui in aula Regijs cibis veſcuntur , mille fere miniſtri , ſine ordine, plebeij cum nobilibus mixti : in ſolemnibus conuiuijs Satrapæ priores habent . Inter epulum vniſono monochordio , voce aſſa audiuntur quædam ex vetuſtis annalibus ad plauſum ſorbentium . Accumbentium elegantiæ ſunt crus cruri ſuperponere , expanſis ſuper menſam cubitis metari , pleno cratere panem macerare,appoſitiſq́;ferculis altera manu in catino,altera in cratere natare, & hinc fruſtum panis , illinc bolum carnis extractum , vnà vtrique buccæ tumenti ingerere : ac vt non præmanſa citiùs in ventrem deſcendant , poculum mero plenum , aut ſcutellam potagio redundantem confeſtim affundere , tam dextrè vt refluat per mentum , diluatq́; barbam . Iam edentibus velocitas compendium facit , vorare non manducare dixeris , ac ne præuertantur integros bolos deglutiunt, raro inſtrumentorum vſu ad diuidendum , ſed vtraq́; manu rapta ex paropſide portione , ſi pręſertim oſſa adhæ-

reant ,

reant, hianti ori admouent citiúsq́; dentibus depaſcuntur, quàm ſoliti ſint vel moloſſi, vel oribaſij. Væ tardè maſticantibus. Iam quì penſum citius abſoluunt, cæteris adhuc laborantibus, nè ferientur feſtucas promunt, vel ſi careant cultris dentes ſuffodiunt, micaſq́; ingeſto in os vino, cum ſaliua reſorbent præter nauſeam. A menſa cum ſurgitur, ſi quid boli in ore nondum confectum, medio in cęnaculo molitur, circumductis oculis in reliquos, ceu teſtes eximij facti. Nec omittendum, quoſdam poſt exhauſtum merum ſonantius reſpirare, vt ſapidè bibiſſe noſcantur, eoſdemq́; poculum vacuum reponendo fortiùs allidere: alios ſorbillando paulatim, alliſione gutturis ſtridorem edere reumaticum. Quoſdam iurulenta cochleari haurientes, vbi ad ima venerint, adeo ſonanter radere fundum, & concaua ſcutellæ, vt ſocios ad claſſicum ciere putes: quamquam rarus cochlearis vſus vbi iura liquidiora, vt hauſtui paria ſint. Alios item amygdala, nuces, nucleum perſicum fracturos mappę imponere,

apta-

aptatumq; cultrum ad findendum pugno impellere, tanto ſtrepitu, vt incudem verberari arbitreris. Plures huiuſmodi habent morum elegantias mira concinnitate exercitas: omnium elegantiſſima eſt, ſtrophiolis vt parcas, ora, mentùmque dum editur, mappa ruuidiore abſtergere, frontèmq; perfricare: demum emunctam è naribus fœdam, mucosàmq; pituitam repanſo linteolo intueri, in eaq; velut in ſpeculo ſe contemplari. Sed hæc ſatis de hoc genus ciuilitate. Quod reliquum eſt: nobiles ſibi obuij mutuò ſe vtrimq; ex lege adſalutant, plebeij nequaquam ſed neq; nobilibus, neq; popularibus honorem habent tametſi præueniantur. Id priuilegii Monarchæ neſcio cui referunt acceptum, ſicut etiam adeundo, deducendo, ſeſſione, & petaſis omnibus eſſe pares. Quin verò ligonibus natum hoc genus, cum doctiſſimis contendunt, ſæpiùſq; vincunt fauore, & clamore; addo etiam delatione, quando vt ſupra memini nobilibus laterones adduntur, & obſeruatores: hinc, mirum quantùm quotidiana acceſſione efferantur

rantur magnarum turbarum causæ. Et misera sanè conditio, vnius bubulci attestatione de nobilissimorum fortunis agi, mendacos impunè agere, ne si coerceantur, defuturi sint accusatores, quorum officiis regitur Monarchia: hinc, bene, & ex virtute operantibus rara præmia, minimùm errantibus lauta supplicia, adulatoribus primæ, modestis postremæ, vel nullæ partes; vera loquentibus parata odia. Verùm hic finis esto non materiæ sed scriptionis, nunquam alias de cacoethia Solipsorum satis. Reliqua pete ex nostris Solipsorum chronicis, vbi & præclara facinora per annos, menses, dies digesta, & mores ad rhombum examinati.

Magistratus & forma regendi Solipsorum.

CAPVT VIII.

ANtequam de legibus Comitiis,& Iudiciis Solipsor.agamus,formã Monarchiæ generatim adumbramus. Monarcha, supremus mortalium à suis creditur, nec nisi potestatem quan-

quandam occultam, nunquam viſam, ſupra ſe agnoſcit, cui reuerentia quædam arbitraria reſpondet: cęterùm lege omni etiam naturæ, ſi mortem, & infirmitates excipias, ſolutus. Idem perpetuus eſt, perinde optimus bonus an malus, quod capitale ſit vllum eius factum non laudare; nedum improbare. Durum id non paucis Satrapis, ſed inuiti tolerant, quod incauti, & ignorantes probant. Cur Monarchæ tempora non definiant, quatuor cauſæ à Scribis perhibentur. Prima, quòd difficile eſt ſemel dominio ineſcatum, rurſum in ordinem redigi. Secunda, ne cæteri, ſi ſors ferat eadem ſuauitate, breui tempore, & minùs iucundè perfruantur. Tertia, ne ſæpius mutata Curiæ facie Reſpublica perturbetur, nulliùſq; Satraparum conſtans ſit principatus, ſi toties depoſitis, qui adulando meriti ſunt, noui ſufficiantur. Quarta, eſt ſacramentum occultæ poteſtati dictùm, ſine cuius vehementiſſima in contrarium ſpiratione, nefas eſt de hac perpetuitate tollenda cogitare. Eſt ſanè occulta hæc poteſtas, quam rarò pro

re

re sua coacti appellant, in cæteris, auribus, & stomacho famulantes. Reliqui secundum Monarcham Magistratus, eiusdem nutu, & arbitrio lecti, ita dispertiuntur, vt duodeni assistant in Curia, arduis quotidie consiliis præsentes: centeni ad regendas totidem Prouincias emittuntur, sed locales singularum Vrbium præsides, sine numero constituuntur. Tam verò illi, quàm isti suos habent Consiliarios, Accensos, Apparitores, & vilissima quæq; seruitia, quæ numerari vix possunt. Hoc constat, in ipsa Monarchæ aula, qui auctoritatem Potentum habent, centenis ampliùs censeri, missis delatoribus, ne nullus existimatur, quomodo fere tot sunt quot impune hac via grassantur ad Dignitates. Hi porro magistratus ita sibi respondent, nihil vt Superiores prætereat gestorum ab inferioribus. Ad Monarcham autem statutis temporibus perscribuntur, quæ in tota Monarchia vniuersim publicèq; spectātur, & quæ in singulis Prouinciis, Vrbibus, domibus, atq; etiam in angulis clam geruntur, nulla re quantumuis mini-

ma præterita, quidquid referat, dum Monarcha resciat. Cuius potentia maximè in duobus creditur vulgo eminere: de altero mox dicemus, alterum in re præsenti versatur, quòd secretas etiam suorum cogitationes perhibetur compræhendere, & callere. Nam qui perscribunt, non duntaxat rimantur facta, quæ viderint, sed quæ facienda præimaginantur, sola lege liberè cogitandi fingendi placendi. Seruantur verò Acta in Archiuio Curiæ vastis insecta Indicibus ampullariis, ad memoriam supplicii, non præmii; hoc enim vel maxima de causa raró, illud ex leuissima sæpius, certiùsq; decernitur, ne suo merito quispiam, non arbitratu Monarchæ fiat gratiosus. Itaq; nullus hic Assuerus, & si non pauci Mardochæi, quamplurimi verò Aman digni patibulo. Iam regimen Satraparum qui Prouinciis, aut Vrbibus præsunt perpetuum non est; sed ad nutum Monarchæ seriùs, aut citiùs expirat, quamquam fauorabiles persępe lustrum explent; Sic ad paucos inopinos deerrant honores, melioribus præteritis, ne hi suo-

pte

pte Marte valeant. Nam cæteri animis, & sensu obærati Monarchæ ingenio viuunt. Et hoc alterum illud est quod Monarchæ potentiam exaggerat, duo nimirum inter se pugnantia, supra naturæ vires in vnum connectere; hoc est imprudentes, & iudicio cassos populis præficere. Dudum in Europa apud Iesuitas didiceram, Entia rationis, quæ ipsi vocabant fictitia, in vnam essentiam coalescere, nulla potentia saluis rebus posse; quæ doctrina trimestri in Logicis scriptione, vociferantisq́; toties vsq; ad rauim miseri magistri, frustra stetit. Qui nisi delirasset, præcepta, Solipsorum animo sapientia, trimestri alio recantasset. Rideant porro Europæi, quantum velint Solipsorum instituta, dum agnoscant hac arte, nec alio exemplo Monarchiam seruari, & æstimari.

Status Monarchiæ Solipsorum.

CAPVT IX.

QVinq; hominum genera hæc Monarchia continet. Nobilium, Populi, Artificum, Plebis, & Adiaphorum. Qui omnes vniuersim ab ipso Monarcha, præuia de vita & moribus informatione leguntur; Adiaphoris per Prouincias cooptãdis, Præsidibus quoque sit potestas. Regno tamen & Ciuitate non donantur, antequam vt reliqui peculiaribus cuiq; generi sacramentis in vnum dictorum ordinum ritè adscribantur. Omnes sine exceptione fidelitatem Monarchæ iurant, Nobiles præterea militiam, vbicumq; & contra quascumq; gentium, non petitis sumptibus promittunt. Populi gubernandis tantùm Vrbibus, & quibuscunq; muneribus domi obeundis fidem spondent: Artifices demum, & plebeii ad præstandam reliquis omnibus seruitutem, nullo aut loco, aut tempore, aut onere detrectato capita deuouẽt. Et hi quidem leuibus de causis

fis sacramento soluti, tota Monarchia excedere coguntur. Reliqui nequaquam, sed intra fines relegati, vel etiam deportati, arcta perpetuò custodia habentur, præcisa omni spe dignitatum, & honorum, neq; interim sponsione liberi. Ex nobilibus tantùm creatur ipse Monarcha, ritu in loco narrando. Præsides Prouinciarum nobiles item, non nisi ab ipso Monarcha, sicut & Rectores Vrbium, sed hi etiam ex populo leguntur, quibus Vicarios, & Coadiutores singuli Prouinciarum Præsides designare possunt. Artifices, opificia, & mercaturam tractant, interdum gymnasiarchis quoq; perinde ac nobiles, & populares accensentur. Deniq; ex plebe, constant milites, mechanici, seruitia omnia, & reliquum Monarchiæ, custodes nimirum corporis Monarchæ, cæterorùmq; Præsidum; fossores etiam, callones, agricultores, prędiorum curatores, baiuli, vespillones, carnifices, deniq; fęx omnis speciei. Ex statu in statum non datur transitus, sed singuli, quam iuramento spartam susceperunt, ad extre-

mum

mum vitę coguntur ſeruare, irrita facti pœnitentia. Qua vel vna re Monarchiam ſtare arbitrantur, ſi minimè perturbatis ordinibus ſtudia partium, & ſeditioſę factiones longè abſint. Memini tamen ex plebe quoſdam ſingularis facinoris merito inter nobiles ſemel, iterùmq; ſumma poteſtate monarchica fuiſſe aſcriptos. Decedentium ex ſingulis ſtatibus locum, Adiaphori, Monarchę arbitratu implent. Nullum ſanè genus felicius plebeiis Solipſorum, quos maxime lateri Monarchæ, Præſidùmue adhiberi ſors tulerit. Hi ſiquidem, non menſis tantùm, cubiculis, lectiſterniis, & retrimentis efferendis, purgandòq; lotio præſunt, verùm etiam nobilibus admittendis, deducendis præeunt, Principum exterorum legatos excipiunt, audiunt, auditis reſpondent. Ne dixeris id fieri præpoſterè, his enim fulcris Monarchiam ſuſtineri aiunt, ſi ęquatis ordinibus argumenta inuidiæ, & factionum faceſſant. Si Monarcha in publicum prodeat ijſdem plebei pari greſſu ad latus incedunt, quibus maximè cura corporis

poris incumbit, nam & domiſtici medici ex horum tribu leguntur, reliqui cuiuſcunq́; ſtatus præ, & pone eunt. Vix inuenias, qui horum amicitiam non ambiat, varijſq; donariis non procuret, vt fauorabilem Principem habeat, ſiue gradu ad dignitates faciendo, ſiue noxam calumniamue purgando. Nec quidpiam tanti eſt momenti, quod horum commendatione non obtineas. Dolet id non minimum nobilibus, feruntq; impatienter ominoſam ſeruitutem. Et deliberatum aliquando in Interregno, de ijs ad conditionem reuocandis, iurato in rem Monarcha futuro. Sed fruſtra; nam ſubodorati conſilium, capita vernilia continuò defectione clam agitata Principum exterorum auxilia ſollicitare, præmio tradendæ Monarchiæ propoſito ſi præſto eſſent, & priuilegia plebis ſeruaſſent. Ita factum, vt Viboſnatus qui ſucceſſit, ſeditionis metu, non ſolùm Interregni decreta præteriret; ſed neglecto etiam iuramento, integra illis omnia ſeruaret atque etiam vltro prærogatiuum Mithræ, Nobilium, & Maioris Magi-

ſtratus inſigne adderet, multis ex nobilitate proſcriptis, qui nedum arma capere, ſed contra mutire auſi fuiſſent. Qua victoria illi elati, mirum qua deinde ſemper inſolentia reliquos erga ordines ſe ſe habuerint, Viboſnatum vbique ſub manu ferentes, vt quos vellent gradu mouerent, alioſq; ſufficerent. Vidi non ſemel digniſſimos honoribus priuatos, ac contra nocentiſſima capita, ſæpiuſq; legibus ſacra, factione dictorum plebeiorum, ad gubernacula Prouinciarum accitos, non alio, quàm turbandarum rerum talento; ringentibus interim clariſſimis, & præ mœrore animi tabeſcentibus, etſi nonnulli ſpecimine cuiuſdam fortitudinis, præpoſterum Monarchæ exemplum ſimulatè probarent, ne legi obnoxij forent. Fuit ex illis mortalium vnus, quem nouerim omnium ad regendos populos ineptiſſimus, cui nec haram tuto commiſiſſes, is non pridem ante plurimorum criminum poſtulatus, & me Iudice capitis damnatus, iamque nouiſſimo exemplo notandus, plebeiorum tamen illorum apud Viboſnatum au-

ctorita-

ctoritate patibulo ereptus est: parum erat, nisi paulò post, nondum inductis criminibus, ijsdem fautoribus Prætorio quoque Præfectus fuisset, frementibus iustissima indignatione cunctis tantam dignitatem maculari, & fæcem hominum, Monarchæ noxa, Nobilium capitibus turpiter dominari. Restiti pro munere quantùm potui; leges, salutemq; Reip. conuelli multis argumentis asserens; sed irrito conatu, quòd insulsum factum, vt Verniliti obijciebant, Monarchæ dicto supra leges stabilitum oportuit. Vulgatam porrò sonticam famam, edictum Monarchæ correxit, quo per omnia Prouinciæ Liadersiæ fora, & compita Siuarlicæsus Colosbidozarus, (ita appellabatur) omni ignominia liber esse iubebatur, & omnium opinione bonus haberi. Quod licet rite damnatus fuisset, multis tamen inhonestis nominibus, quorum vnum ad scopum causæ satis erat, accusatus; nempe Maiestatis, depeculationis, occultæ conspirationis, concitatæ ad defectionem Prouinciæ, peruersæ ex inscitia administrationis, deniq;

repetundarum, quas perpetuo stellionatu interueterat: Horum tamen omnium probatio, quia factis pro se loquentibus nimia erat, absoluendus reatu fuit, cui alioquin supplicium dignum inueniri non potuisset, abigendo omni magistratu remotarum regionum; atq; ideo adhibere eum satius visum est ad custodiam, & directionem Curiæ Monarchalis, quàm perpetuò infamem viuere. Hæc forma edicti; quod cùm attonitis auribus plerique accepissent, dubitare cœperunt an eo tenerentur, Monarcham à seipso discessisse arbitrati. In Regia omnium oculis in me conuersis, quid facturus essem, officium, & insignia Iudicis abieci, causatus, ne aut nouis Colosbidocari criminibus, aut vetustis nondum deductis fatigatus, obiectum furori populi caput, in Monarchæ iniuria, cõtumeliaq; foret. Ita meo deinceps succo viuens, per aliquot annos tuli hostem nunquam feriatum, quò nocentissimus esset: neque tamen is sine pallore vixit, & sine metu noui iudicij, toties vultu, animo, oculis, voce cadens, quoties

obuium

obuium in Curia declinare non potuit. Quę de ſtipatoribus Monarchicis dicimus, proportione quadam accipienda ſunt de ijs, qui Præſidibus Prouinciarum, & Vrbium frequentes adſunt; cum quibus niſi more, & Iure priſco agatur, de reliquis ſtatibus breui actum puta, formidine plebeiorum, conditione omnium æquata.

Leges Solipſorum.

CAPVT X.

LEges, & ſtatuta Solipſorum, à quo Monarchiæ forma cœpit, in quinquagena volumina ingentia excreuere, abitura in infinita, niſi moderatio interſit. Continent autem varia decreta, tum ad vniuerſam Monarchiam, ſpectantia, tum Monarcharum ſingularia reſcripta, admirandarum plena induſtriarum, & præceptionum circa ſingula genera rerum, munerum, perſonarum, & quæ ſub generibus ſunt ſingulorum. Præter ea, quæ ſingula item Regna, & Prouincię, velut Acta quædam Conſularia, à Monarcha approbata ſeruant: ſingulæ itē

Vrbes instar legũ municipalium eadẽ auctoritate firmata, custodiũt. In quibus omnibus duo potissimũ libet obseruare; alterum quanta religione Solipsi Monarcham suum colant, supraque omnes mortales efferant; alterum quàm acri, & indefessa contentione terrarum orbem eidem subijcere per fas, & nefas laborent; quod Euangelica luce destituti, barbara affectatione res caducas metiantur. Vt hinc discant politici quidam Europęi, longè se barbaris esse deteriores, quoties dominandi causæ, iuris omnis humani diuiniq;contemptu patrocinantur. Sed iam præcipuas Solipsorum leges, in quædam capita paucis redigamus. In primis & ante omnia quiuis Monarchæ Solipsorum subditus, quocunque modo sub potestatem venerit, casu an electione; sponte, an coactus: nouerit omni sibi domino alieno, iuri cuicumq; etiam naturæ, sacramento renuntiandum. Secundò. Nullum Numen nisi ex præscripto Monarchæ colet, ipsum verò Monarcham instar omnium Numinum Cœli, terræ, maris, orci habebit. Ter-

tiò

tiò Quoduis eius dictum factum, etsi nulla ratione boni apparentis, imò naturæ pugnans, vt sacrosanctum laudabit, exquisitisq; argumentis confirmabit. Quartò. Quoscunq; Monarcha persequitur, eosdem ipse omni conatu perdere, vel saltem deprimere studebit; vt contra, quibus is fauet, omni honore, & amore prosequetur; nullius præterea inuisi Monarchæ patrocinium suscipiet, imò ne mentionem quidem nisi ad odium inducet; ne laus eiusmodi Monarcham vituperet. Quintò. Cum nullo exterorum, finitimorumq; cuiusuis necessitudinis, aut officij commercium habebit, neq; vllas tabellas dabit, signabitque nisi priùs à tribunali constituto visas, probatasq; Sed neque vllius consilium, auxilimue necessitate quauis vrgente implorabit. Sextò Dicta, factaq; vlla Regni, vel Curiæ non efferet, nec quicquam vlli mortalium scripto, verboue communicabit, quod ad mores, & statuta Monarchię quouis modo spectare cognoscitur. Contra quidquid vbique gentium, agi, dici perceperit, illico Monarcham certio-

rem faciet, nullis parcendo sumptibus, minutissima quæq; consectando, & quæ arcana aliorum concernunt rite excipiendo. Septimo. Nullius gentis nationem, mores, aut leges, Solipsorum nationi, moribus, & legibus anteferat; sed neque laudet vllo modo, nisi cum prærogatiua instituti Solipsorum, procul minimo præiudicio. Octauo. Si quem Solipsorum externa quæuis Respublica, aut Regnum, finitimiue Principatus, Consiliarium, Ducem, Regem, aut Principem optent; is nisi consulto, & indulgente Monarcha non consentiat; & nihilominus meminerit se obnoxium antiquæ seruituti, teneriq; de omnibus, quæ istic geruntur manifestis iuxta, & occultis eumdem monere; nec quippiam seu consulere, seu decernere, nisi monito priùs & probante suffragium Monarcha Solipsorum. Nono. Cuiuscumq; subditorum occultum quoduis crimen, quam primum & nulla admonitione præmissa Monarchę, aut captandarum accusationum Vicario denuntiabit, nulla seruata iuris cuiusquam forma, quid-

quid tandem inde sequatur accusato: irrito præterea quouis voto, & iuramento præstito de non denunciando: idque etiam de manifestis criminibus intelligendum, etsi constet aliunde iam innotuisse Monarchæ: Neq; curandum quæ moueat suspicio, vera an falsa sint referenda, præstabit verò officium omni postposita mora, ni periculo suo eam esse velit. Decimo. Sicut curare non debet de fama alterius, iustè an iniustè delati, ita negligere debet suam, si fors deferatur legitimè an contra, veri an falsi postuletur, nec vllo iure vindicias petat; certus se nullum habere famæ suæ dominium, quod semel in Monarchæ potestate deposuit. Vndecimo. Omnium siue apertè, siue clanculum gestarum à se rerum rationem Monarchę, aut eius Vicario reddet; siue sponte, siue toties quoties cum authoritate requisitus, nullas cęlando quantumuis occultissimas, & solis Diis receptis, vel ignoto alicui Numini notas cogitationes, tametsi contra ipsum Monarcham, & Monarchiam conceptas, nec curiosè inqui-

rendo, quem in finem id exigatur. Duodecimo. Quidquid de se constituatur, e manu Monarchæ suscipiat, non replicando, aut obmurmurando, vel si prælatis indignioribus ipse negligatur, aut studio deprimatur, talentorum omnium detrimento facto; hoc secum seriò, & sedulo reputans; bene secum agi humi, ne, an sublime putrescat, cuius sors in manu Monarchæ sit, quem semel dominum errandi nescium agnouerit, à quo iniusta, an iniustè faciente appellare nefas esto: quippè Numinis instar omnipotentis, superiorem se ignorans vult æstimare. Tertiodecimo Caueat ne curiosè mysteria gubernationis Monarchæ, & Vicariorum vestiget, neq; hos dementiæ insimulet in agendo, quamuis omni discretione, prudentia, & iudicio cassos: certus Monarchæ non expedire prudentiores se regimini præficere, quiue non tam obsequi incunctanter ad litteram, quàm consulere, & præcipere secundum rationem norint. Quartodecimo. Denique certò sibi persuadeat, non solùm voluntatem omnem, & iudicium

suum.

ſuum ſubdendum eſſe voluntati, & iudicio Monarchæ, ſed etiam intellectum, & rationem, non obſtante, (quidquid dicant ſuperſtitioſi Europæi) legis, & luminis naturæ pugna, mancipandam eſſe in obſequium dictorum decretorumq; eiuſdem, eo duxtaxat momento, *quia ipſe dixit, ipſe iuſſit*. Atque hæc fere eſt ſumma legum, quas Solipſi tot inſanis Pandectis complectuntur, & nullo propoſito præmio, ſed maximis intentatis pœnis diſtrictiſſimè ſeruandas præcipiunt, addita hac velut appendice, ad ſnbditos animandos ſententia, ipſarumq; legum anima, vt quiſque ad obedientiam, & obſequium Monarchæ ſe paraturus, cogitare acquieſcat, non ſe hominem, ſed cicuratam beſtiam eſſe.

Conſiderationes quædam circa leges Solipſorum.

CAPVT XI.

OMni etiam iuri naturæ renuntiare, quod primum caput exigit,

diræ cuiuſdam paucis cognitæ deuotionis ſapit authoramentum. De quo cùm altiora quædam ex Satrapis ſcrutarer, attoniti profitebantur ſe non ſciſſe, quid iuxta principia Europæorum lex naturæ præ ſe ferret: adoleſcenteſq; admodum eiuraſſe, vt iam pœnitentia duntaxat, facti retractandi nullus ſuperſit modus. Lex *ſecunda* aut ad ſtatuam auream campi Duræ prouinciæ Babilonis alludit, aut ad Darij Regis ex inſtituto Medorum, & Perſarum decretum refert: perſæpe ſubit, ſi contingeret Solipſos Euangelio nomen dare, ex Monarchę placito Religionem ordinandam, & plus quam olim Tiberium, laboraturos Chriſtianos ad Chriſtum inter Numina recenſendum. *Tertia*, habitum prauę diſpoſitionis in intellectu ingeneret neceſſe eſt: quid enim ſi vnius horę interuallo contraria cogantur affirmare, nec veritati conſtanter aſſuefacti conſuetudine quadam mentiantur? *Quarta* mihi ſemper inhumana, & infra Scyticam barbara viſa eſt, cùm ferrem iniquiſſimè toties innocentes inauditos damnari, ſontes contra, &

per-

perditissimorum mancipia morum; foro vti: Verum ipsi incolumitatem suæ Monarchiæ hinc potissimum solét æstimare, si prudenti, imprudentique Monarchæ perinde assentiãtur, nil sua referre dictitantes, bene, an malè, dum iubeat; multoq; magis si exemplo præeat, atq; hanc summam membrorum, inter se, & cum capite concordiam, plusquam ex enthusiasmo profitentur: *Quinta lex*, multa ex prudentiæ norma commoda habet, si excipias malè cautum, nullius consilium impune implorare, ingenti forsitan argumento superbiæ, periclitari Remp. malle, quàm sapientioris consilium, auxiliumue requirere, ne turpe (credas) videatur, in tanta Monarchia paucos sapere, & tantùm opinione simplicium, & obnoxiorum, Sapientiæ nomen tueri. *Sexta* versutissimam in gente barbara carnis prudentiam prodit, non infra Europæorum politicorum calliditatem, vt dubites, an hi, ab illis acceperint, an per abreptos traditam, postliminio reuocarint. Cæterum si quid aliquando contulit ad prouidum regimen Prouinciarum, quando sim-

plicioribus expectoratis, omnium consilia, Monarchæ patebant: hodie plenum periculi negotium est, & quemadmodum antea proni ad mendacia perscribebant, quæ vulgò rumore iactabantur, multisq; ea in rem suam exaggerabant; ità modò à callentibus hominum mores, & contraria simulantibus, in errores mittuntur planè ridiculos, & deliberationes Monarchę ludos faciunt. *Septima*, cum vrbana humanitate pugnat, nec diuines quid ad politicum statum conferat, nisi certò existiment, aliorum Regnorum, & legum laudem, transfugio suorum ex seruitute in libertatem, Monarchiæ tyrannidis esse destructionem. *Octaua* immanem dominandi libidinem manifestè accusat, ob quam non multis ab hinc annis, omnium finitimorum Principum odijs exerceri cœperunt, districtè cauentium, ne quis vnquam Solipsorum in posterum, non modò in honoris, & Regni participationem euocaretur, verùm etiam, vt aditu omni arceretur, deprehensus in forum mithellatus produceretur, & cum risu plebis extra fines ageretur. Magnum alio-

alioqui in hac lege subigendi orbis totius compendium, præpostera cupiditas corrupit ; quam vt aliquando ex parte sanarem, quod sub manu habui consilium in medium attuli, cuius infra meminero. *Nona*. Vt capitalissima, ita olim magna religione seruata est, hodie à plerisq; (an suo periculo eruditis) præteritur, vt nihil ad naturam extirpandam violentius; nec pauci hoc propter eiurata Monarchæ fide, receptorum nisi authoritate Solipsos in odium gentium vocatos vexant. *Decima* similem considerationem habet, nec minùs temerè prodigus est vitæ, qui crudelis est in famam, vt aliena potestate sæuiat in naturam, nulla aliena vita æstimandam. *Vndecima* causas habet odij plenas, nec tutum in humanis sacramentũ, plerisq; dolosa hæc confidentia peperit exitiũ, quibus manifestata conscientia dux fuit ad supplicium, & vindictam; quoties prætextu directionis irretiti sunt minùs cauti laqueis syncerae cõfessionis: hodie pleriq; fallunt scrutatores dolosos, experiẽtia docti eosdem fuisse & delatores, si quid arcanæ cogita-

tionis vel aduersum se, vel aduersum Monarcham elicuerunt, vt quos fortasse tacitis cogitationibus offendissent, eosdem perpetuos hostes sentirent, turpissimi facinoris architectos: Quid enim inhumanius, quàm specie religionis extortam arcanam fiduciã, in fidei, & omnis confidentiæ pernitiẽ conuertere? Sed benè actum quod serius licet, paulatim inducendo, nisi apud rudissimos, obuiam itum, huic, vt quidam ex Asianis aiebat animorum carnificinæ. Interrogatus haud semel, an quid simile mos Europęus ferret; respondi, Esse quosdam Numini consecratorum cœtus, qui tyronum suorum cogitatus religiosè expiscantur: ad formandum in ijs legitimum cultum, ne in cærimonijs secretioribus errent: cautum tamen huiusmodi quæstionarijs, ne susceptas aduersum se tyronum cogitationes, aut vestigent, aut cernant. Esse altius forum, quo secreta cordium, quæ expiatione egent, soli Numini Europæorũ inuisibili; & Sacerdoti locum eius tenenti, sub sigillo Sacramenti, oris confessione deteguntur, acceptaq; noxæ

ab-

absolutione, fruitur confessus tuta cõscientię libertate, nullo periculo, vt ex ea in iudicium hominum deducantur; aut Sacerdos, qui excepit, eiusmodi secreti cognitione in rem suam vtatur, millies moriturus antequam sigillum violaturus. Hic, inquam, mos est Europæorum. At quidam Satraparum Rectè aiebãt, ita fieri apud Europęos, quibus Deus aliquis Principibus maior imperat. Solipsorum Monarcham supra se nosse neminem; quid mirum si in occultas quoq; mentis conceptiones iure sibi vendicet dominatũ? *Duodecima*, nisi ex ęternis quas vocant rationibus pendatur, quarum tamen cura Solipsis minimè constat, miræ tyrãnidis speciem præfert, impotenter in naturam vim exercẽtis, nihil vt tristius accidere queat ijs, quos adulari minimè doctos fauor Monarchæ nõ attingit: Iacent ingenui, & ad summa omnia nati, quibus origine spectata Monarcha ne dignè quidem seruiat, sine vlla rerum gestarum laude, nedũ præmio; contra terrę filij, ac tantum ad genium Monarchę facti assurgunt, seruiq; dominis depudito fauore imperant.

rant. Nempe hęc summa est gloria Monarchæ, viris præstantissimis perinde vti ad Prouincias regendas, & cloachas hauriẽdas: mediastinos verò ad solium dirigere, o tempora, o mores! *Decimatertia* eò tendit, vt stulti sapientibus moderentur, atq; vtinam tacendo norint sapientiam præferre, qui loquentia nimia, nunquam non melioribus officiunt. Sed hinc nimirum prudentia pẽditur Monarchæ, ne si sapientes promoueat, ipsi cum ijsdem minime constet. Nam si difficile est parem ferre, molestius multò superiorem talento, auctoritate licet inferiorem reuereri: Proinde satius est inter cęcos monoculum regnare, vt de coloribus tutè asserat, & persuadeat. *Decimaquarta* deniq; omnium aliarum est sũma, quę vel sola tota Monarchia consistat perpetuò, si cætera semper futura sint paria, sed verendum, ne detracta aliquando larua, inter stultitiam, & simplicitatem discernatur, cumque lumine naturæ transigat discretio.

Iudicia Solipsorum.

CAPVT XII.

De iudicijs ingentes habent Pandectas, sed nullo ordine, nec arte, ob id ne à senioribus quidem intellectas, omnia moderante Monarchæ arbitrio, ad quem omnium Regnorum maiores, minoresque causæ deferuntur. Is porro nulla iuris forma seruata, nec tamen de plano, & vix etiam summaria cognitione, damnat, absoluit, vt lubet. Habent nihilominus singuli Monarchæ suos modos, non ex præscripto legum, sed suæ voluntatis. Hinc tot praxes, quot Monarchæ: exempla duorum, qui meo tempore sibi succedentes imperarunt, paucis referam. Prior Auisducluuius paucis post meum aduentum defunctus, Monarchiam florentem reliquit, magni vir animi, cuius nō postrema laudum fuerit, multa licet è suo genio gerentem, Maiorum tamen vestigia, ex sapientum decretis sanctiùs, & luculentiùs expressisse. Qui si diutiùs vixisset, ho-

hodie Solipſi magnam partem Chriſtiani eſſent. Succeſſit Viboſnatus forte errante, ſibi potiùs quàm Reip. factus, qui laxatis ignauiæ habenis, iuſtitia afflicta Monarchiam haud parum labefactauit: cuius porro imperio in iudicijs exercendis, hic fere mos tenuit. Reo per apparitores conſtituto, permittebatur defenſio, ad aquæ modum, nullo tamen patrono admiſſo, ſed quam ſuopte ingenio valebat adſtruere. Ea excepta Iudices dati, Satrapæ, Monarchæ, Aſſeſſores, adiunctis potentioribus, qui accuſaſſent, vel accuſati fuiſſent; ne fortè aut his conuictis, aut illis deficientibus, minus potentes, & deſerti inſoleſcerent. Ea propter conſtituta etiã pœna talionis, qua in miſeros acerbè ſęuiebatur, ſemper enim certi erant potentiores, ſe cauſa triumphaturos, cuius ipſi cognitores, & iudices eſſent. Quo fiebat vt ijdem quantumuis criminoſiſſimi, rarò accuſarentur, accuſati damnarentur nunquam: qui iure ipſos accuſare fuiſſent auſi, etſi centum criminum capitaliſſimorum, totaque aliqua Vrbe, aut Prouincia manifeſtorum, argu-

mentis

mentis venissent instructi: nihilominus dubij periclitarentur. Quare datis, quos dicebam iudicibus, consequens erat reum minorum gentium causa, cadere; vulgataque sententia pœna illico sequebatur nulla intercessione redimibilis, & ne iniustitia appareret, prouocatione seclusa iura manu claudebantur: cōtra si meritò causæ fidentiùs rem gessisset, fractaq́; potentum tergiuersatione victoriam prope manu teneret, tum iudices vario prętextu procrastinare, adeoq́; in diem longum spem irritam extendere, vt miserum molestia diuturnę expectationis emaciatum, vel cedere cogerent, vel ad spontaneam confessionem, si accusatus fuisset, tametsi nullius criminis cōpertus. Quam si impetrasset, monito Monarcha reus peragebatur, vix vnquam absoluebatur, ne si impunè abijsset, frustra à delatoribus, per fas, nefasq́; accusari quempiam malo exemplo fuisset. Si porro aduersus iniquam moram durasset, tum iudices, constantiam contumaciam interpretati, repetitis à prima ætate, vel minimis noxis, nec euacuata interim exceptione

præ-

præſentis iudicij, cauſam vulneratam aliorſum trahebant capita fere criminum erant ſternutando crepuiſſe, mãducando labra diduxiſſe, caſum aſini riſiſſe, clam in cubili contentius tuſſiuiſſe, & ſexcenta id genus. Quæ ſi reus tanquam aliena deriſiſſet, tum demũ ſententia peremptoriè lata ſuppliciũ extremum miſero decernebatur. Hoc ordine meo tempore Afrorum quidã capitis damnatus, inopinato finitimos Principes, qui tum forte Monarchæ ſociale bellum indixerant, appellauit ea cauſa conſternatus Monarcha, hactenus enim nemo à tanta poteſtate prouocaſſe auditus erat, rem ex compoſito geri ſuſpicatus, Surlolagerum (ita vocabatur) abſciſſa ſententia liberum pronuntiauit, proteſtatus nihil ſe de eius damnatione ſciſſe, culpamque in Satrapas effœminatè coniecit. Nos Europæi ſalutem Afro gratulati, quid facto in poſterum opus eſſet, notauimus. Pœnæ ſupplicijs debitæ apud Solipſos ſunt variæ, emaceratio, fuſtigatio, diuerſa verberatio, ſed vt quiſq; ſibi ſit virgator publicus, carceres, relegationes, proſcriptiones, maiores,

mino-

minorèsue capitis diminutiones, cuiusmodi sunt abstentos esse gratia, & conspectu Principis, impotem suffragiorum ad honestiora munera, deniq; exosum, & perosum, nullo vt merito fauor integrari queat. Quo vno maximè sæuiebat Vibosnatus, nulli placabilis, quem semel etsi immerentem despexisset, vt contra nulli non fauorabilis, quem semel etsi nauci hominem, & insigniter discholum adamasset. Ea res non paucos ad desperationem, & ad acerba omnia adegit, quorum ego forte miseratus, vt animos sumerent admonui, nec tanti facerent muliebrem hominis lepore timidioris impotentiam, & qui modestos vexare tantùm nosset, audaciores extimesceret. Quamquam non pauci ingenium ad altiores causas adulãdo referebant, affirmantes Monarcham ex meritis cuiusq; præuisis, & scientia quadam degrummata cognoscere, quid quisque subditorum facturus foret praui si Principis gratia frueretur, aut odio non exerceretur; eoq; par esse huiusmodi anticipato supplicio plecti, etsi in oculis mortaliũ non-

dum

dum fontem : vt contra infolentes ad gratiam admitti , & reliquis efferri, quòd prænoſſet Monarcha , futuros aliquando modeſtiores, dignoſq; præmijs antecaptis. Quo certè modo, nec Caiphas apud Hebræos prophetauit , nec turpius actum apud illos, qui reos ſuſpicione duntaxat criminis , nulla alia probatione peractos , patibulis ſuffigere ſoliti ſunt . Deinde verò cauſa cognita ſi ſontes deprehendiſſent , dio permittere , ſi ſecus , depoſitis honorificè iuſta perſoluere . Referam & aliud , ſed ludo , ne lectori bilem moueam , vt norit eſſe in Solipſis , qui Plauti comica exornet . Edicit Spinomantæus Prætor Pharſacio aulico deportationem Monarchæ iuſſu , & ſcripto . Miratur is inſcius demeriti, Monarcham appellat , adit , prouolutus inquirit . Negat hic ſtupenti ſimilis quicquam ſe auctore factum, & bono eſſe animo Pharſacium iubet , qui totus ſibi redditus , ſua gaudia amicis narrat ; Poſtridie à Spinomantæo monetur acrius, ad exilium ſe quantocyus componat. Renuit ille, fidētius etiam, cùm Monarcha fictam iuſſionem impro-

probante, actum obtendit: Verum Spinomantæus: Nihil mihi inquit, cautam recens à Monarcha, insisto primis decretis, actutum faxis, vt pareas. Quid vltra? curritur ad Satrapas participantes, iterumq; ad Monarcham, & accusatur à Pharsacio Spinomantæus, ceu contemptor magni nominis. Iterum gestu, vultuq; simulat Monarcha ore per ambigua, sed fauorabilia errante. Instat Pharsacius, vt sistatur Spinomantæus, coramque munita capessat. Hærere Monarcha, ne filum succidat: mox perge, inquit, securus voti, curabo accersirier, aduertendum ne te vexet. Abit Pharsacius, & tanquam omnes fluctus eluctatus, technæ imprudens iterum triumphat. Perendino vrgetur vehementius, vt sarcinas componat, intra horam pedes elaturus, seuerè plectendus ni exsit. Tum Pharsacius iniqui impatiens, concita bile ad Monarchæ fores aduolare. Sed negata admissio à docto custode, ne quiescenti, vt aiebat, intercederet; monet, vt crastina redeat: scilicet vt post secessum Monarchæ primo dilu-

culo ad suburbana, venientem frustret, aut eijciendo spatium faciat, instante interim momento; quod Spinomantæus scorpij cauda designarat. Ita Pharsacius pene ob deceptionem sui impos, extrusus est in exilium. Quotidiana exempla suo quoque periculo illustrans. Hoc nimirum admirandæ regimen est sapientiæ, collusionibus, & stellionatu traducere miseros, & datariæ salutis exortes, qui æqui causa ex lege recurrunt, in totius vitæ ærumnam mittere perplexissimos. Luditur vt pila, iustitia percussa, repercussa, eluditurq; afflictorum expectatio; quibus si dolor verbum eliciat impatientius, crimen Maiestatis in foro est. Si Spinomantæus barbatus, Monarchæ se stitisset compulsus, patuisset mutua ex vultibus collusio, & technæ vafritiem, non constantia cum mente verba prodidissent. O versutam, si Dijs placet, politicam agyrtis plausibilem. Gemina fuit causa. Recusij, sed dolosis adinuentionibus protractior. De ea consultus ego respondi, artem arte eludendam. Deferret Spinomantæum apud Monar-

cham,

cham, quasi de eiusdem ignauia mutientem, vt cuius consilijs nutaret potiùs, quam staret Regnum: Vicissim obscurè aduerteret Spinomantæum, de insidijs à Monarcha tentis, vt officio motum releget ad glaciales insulas, odijs implicando imperiosam superbiam. Ita siturum, vt, vel committantur insensissimè, prouocatis etiam ad seditionem turbatorum animis: vel si dolus detegatur; hoc argumento doceantur ipsi, notas esse suas artes, quibus subditos ludificarent, nec struendum alijs malum, quod sibi nollent; nec astu, sed prudentia, & scientia regendos populos, animo, quod Orator noster notauit, non versuto, obscuro, fallaci, malitioso, veterario, vafro; sed qui decet, apertum, simplicem, ingenuum, discretum, iustum denique, & bonum virum.

Considerationes circa Iudicia Solipsorum.

CAPVT XIII.

QVæ de Iudiciis, eadem de legibus hic quoque non extra scamnum

dici possunt. Iudicia sine iure tractari, prorsus ab humanitate alienum: sed neque tolerabile subditis contra Magistratus meritò conquerentibus, qualecumq; ius, & æquitatem adimi: ne, quemadmodum iniquè caussantur, contemnere dominos assuescant, ac paulatim in Monarcham insurgant; futurum alioquin, nemo vt Magistratum ineat; confusaq; Monarchia aditus ad Anarchiam patescat. Dignus prætextus, quo & subditi opprimantur, & Magistratus citra reatum impunè quiduis admittat ex Monarchæ lubentia; quæ non semel pretium tulit, fertq; in dies ingenuis tantam iniquitatem non ferentibus, suaque manu vindictam sumentibus. Vidi proinde ab his Magistratus non persunctoriè vapulasse, qui cùm accusarentur ad finitimos Principes sese recipientes, causam liberè dixerunt: fecisse se amore iusti, quod Monarcha negligeret, eo solum culpandos, quòd minùs lacertosi, peiora meritis vitam reliquissent: hoc, modo in antecessum satis esse, facturos se in posterum, vt Monarchæ officium facerent, aut

certè

certè ipsi quoque in ius ambularent. Turpe etiam seruos Monarchæ fauore, ingenuis dominari; adulatores, ac delatores, summo loco haberi, seria amantes, & modestos nullo gradu censeri. Qua religione stimulatus non nemo Asianorum, aliquando ad libertatem conclamauit, sed enim ex miseris infra seruitia depressis, vix erat qui ad pileum respiceret, multò minùs, qui capita conferre auderent. quod Sacramento Nonę legis alter alteri non fideret. Quippe Solipsi nunquam tuta inter se societate coalescunt, & contempta secreti sanctitate, qui modò amicissimi, ijdem paulò post inimicissimi, nullo vel sanguinis respectu, modo gratiam Monarchæ, adulatione, & accusatione ceu tessera fidelitatis vnica, parare non cessent. Ea causa aliquando in discrimen vocatus, bono sydere euasi. Forte cuidam, vt simulabat, amico, ostenderam thema cœleste, quo ex ritu Europęorum Principis finitimi casum conieceram: probauit homo versutus, ac vt de capite Monarchæ nostri periclitarer callidè vrgebat, iurans

apud ſe clam futurum. Nec promiſi, nec abnui: is tamen velut ſponſione capta, rectà ad Monarcham perrexit, & mentitus iniquiſſimè denuntiat, tanquam ſi Magicis Europæorum characteribus de capite Monarchæ cum diris peregiſſem. Nec mora, inter inopinas apparitorum manus Maieſtatis reus acclamor, & coram Monarcha excutior, profertur è femoralibus charta genethliaca, ſed lecto Principis Europæi vocabulo, mendax accuſator deferbuit non erubuit. Iuſſus euoluere prognoſim, & rei non fallentem in Europa euentum, peritiæ laudem tuli, tum vt Monarchiæ quoque Soliporum futuros ſucceſſus, in figuras referrem, ab ipſo Monarcha monitus, reſpondi, rem eſſe ſupra artis metas, quòd Europæi virtuti ſyderum influentium ſubiecti eſſent, Soliporum Monarcha ſuperior cœlo & aſtris, conſtellationes manu regeret, alioquin Euimæum antequam accuſaſſet inſtantiſſimè flagitaſſe, ſi quid poſſem, in Monarchæ caput procuderem. Ita ſaluti meæ conſului, ac vt Euimæus gradu deiectus luce careret

ex lege confectum est; Sed is neque-tum adulando defecit, perhibens denunciasse me ab se nō vt plecterer, sed vt de peritia commendarer. Dij maluerint meliora, atque talem commēdationem auerruncassint. Adhuc verò durius fortasse sit prudenti imprudentiq; Principi perinde consentire; mentem, aienti, neganti venalem accomodare; sensum animi ducem peruertere, quos deniq; ipse perperam odit perditos velle. Quoties id coram Satrapis detestatus, natura ipsa reclamante execrabar? Sed frustra, & surdis fabulam. Amici vt abstinerem nutu aduertebant, in speciem contradicebant, ne delatoribus obnoxij forent. Lepidum est quod narro. Delatus nonnemo, quòd Præsidem Regni Pactelisonaui toruiùs aspexisset (luscus erat) securi adiudicatus est; abreptum ab aspectu Principis, & iam ducendum ad supplicium, cuncti certatim verbis opprobriosis, crepere ictus minati, impetere. Ego miseratus hominis olim amici vices, forte intercessi, ac vt iniquam fortunam patienter ferret hortari blandius cœpi;

Tum apparitorum Præfectus, semihomo, & qui nuper ex patibulo se in aulam iniecerat, adulando, mentiendoque, huc progressus; horrenda voce inclamare, trucesq; oculos fœdè distorquere. Quid tu, inquit, mortalium audacissime solaris, quem Monarcha perditum cupit? Iam iam socius criminis pœnam dabis. Dixit, & obtorto collo ad Monarcham raptari iubet. Momento plures centenis accusatoribus adsunt, deponunt me nullo eorum respectu, qui Monarchæ placituri, damnato ad supplicium insultassent, inter manus penetrasse, & morituro ad aures insusurrasse, quibus ipse arrisisset. Id quia in contemptum Principis redundaret, ridere ius, & potestatem iubentis, me reum esse mortis. Respondi, hortatum me, vt mortem miser fortiter ferret; hoc ipsum, clamabant illi, esse contra mentem Monarchæ; sed tamen plura alia noxia dixisse me iurabant. Instanti, vt quænam illa essent, in medium proferrent, aut nescientes ad mortuum sciscitaturi pergerent; ludum improperant, & ridentem noua accusatio-

ne petunt. Cæterùm Monarcha nutu silentio imperato, vt si quid amplius morituro dixissem enunciarem, seriò mandauit. Respondi facturum me libenter, sed remotis arbitris, ne mysteria vulgarentur. Discessere omnes, & ego ex gentis more, quoties iuberet mentiri doctus, retuli: Tria me commendasse morituro. Primùm vt quo loco apud Inferos essent Monarchæ, & Satrapæ nostri, renunciaret. Alterum, vt si qui modus foret Monarchiæ etiam apud Inferos proferendæ, edoceret. Tertium, vt quidquid tandem istic noui accideret, certiorem faceret. Ita enim argumentabar; O Monarcha potentissime, magnam me apud te gratiam initurum, si quæ in cæcis illis Regnis agerentur, tibi indicarem; quando quæ in hoc mundo geruntur, quamplurimi sunt, qui placendi studio partes præoccupant, & mendacijs exaggerata referunt, nunquam vt ego tempori adsim. Atque hæc summa sermonis cum morituro fuit, nouo tibi placendi studio, si verum amas. Probauit Monarcha ingenium, ac vt clam alijs,

quæ ex Inferis accepturus forem, ſedulo referrem rogauit, & mox patefacta porta, mirantibus, qui foris præſtolabantur Satrapis, me non ſolùm ſacris conſilijs, & ſcrinijs intereſſe iuſſit, verùm vt cauſas omnes cum abſoluta auctoritate cernerem, publicauit. Vidiſſes mutatos repentè plurimorum vultus, quibus mendacium, & adulatio cenſus erant; plauſiſſe alios, qui reſtrictam ad ſtabiles leges diſciplinam, amabant. Equidem foro vſus, indignos muneribus arcere, bene meritos fouere, ex Europæorum inſtituto æquitatem moderari, perſonas non acceptare: ita me Orcinis amici mortui oraculis moneri perhibebam. Quid plura? vt infanda delatorum capita deprimerem, ſexcentis vna nocte numellis medio foco locatis, interiectis inter ſingula centena quinis crucibus, ſpectaculum Iuris edidi: totidem inſertis collis viſebantur adulatores, & ex Crucibus ſinguli pendebant delatores, qui propoſita, & iurata pœna talionis, probando defecerant, mendacij, & calumniarum manifeſtò comperti. In his tres quo-

que

que Satrapæ, nuper Præsides Prouinciarum. Ita factum, vt deserta pene aula Monarchiæ videretur, procul prehensatoribus, & reliquo hominum fuco, paucis admodum bonis, qui in munere suo versabantur, eiusdem conspectui sese offerentibus; Caussam rarioris officii, & seruitiorum sciscitatus ille; deductus est vnde ex patentiori loco in forum prospiceret; attonitisq; oculis hæsit in numellatis, ac patibulatis, quidue id rei esset tremebundo ore quærens, audiit ex Accenso: hoc te spectaculo, o Monarcha, recreat Cornelius, quem nuper extulisti: Si pergit, de Monarchia breui actum est: sublatis enim adulatoribus, ac delatoribus, qui te varie erudiant, ignorantia, aut tædio tabescas necesse est. Motus ille ad hæc continuò acciri iubet, ac cur ita fecissem, rogare. Respondi, sic me iussum à mortuo; minis quoque tibi intentis ni citò paruissem; quòd præstaret nebulonum genus è medio tollere, quàm horum facinoribus damnata Innocentia Monarchiam probrosè regi: Nec me inclementer egisse, vita relicta iis, quo-

rum ceruices numellæ coercent, fame duntaxat emaciatis; & hi quidem sunt effrontes adulatores, qui victum, & honores meritis debitos manticulando adhamant. Cæteri qui ex furcis enecti pendent, gratiam tuam fictis innocentium accusationibus nundinari soliti, quod pœnas talionis iuxta leges Monarchiæ constitutas non pendissent, hac vice luerunt; fortunati, quòd vno, nec productiori supplicio perierint, maioribus digni. Ex hoc genere seruantur adhuc in custodiis, millenis ampliùs, quamprimùm directis addendi. Ita spero futurum, vt sublata paulatim hac nefariorum colluuione, me consule, & Iudice, Monarchiam stabilitum eas. Obstupuit Monarcha, nec quid contra redderet occurrit; diriguere & stipatores, quos inter Colosberadorus, de quo aliàs dictum, animo defectus, lectica delatus est. Paulo post coacto absq; me residuo Senatu, mutilo sanè, & manco, vt Iudicis officio cederem, decretum est; mox etiam iussus porrigere nomina designatorum ad Crucem, cùm inter ea Colosberadorus quoque

hæreret, hic metu exanimatus, non ante fugientem ſpiritum reuocauit, quàm audiſſet me ceſſiſſe. Et agebatur ſolertiſſimè de tollendo è viuis, niſi timuiſſent coalito cum mortuis fœdere funeſtiorem, quàm à numellis, & crucibus me facturum Monarchiam. Cuius rei non multò poſt, neſcio quid, ludicri ſpectaculi ſpeciem adſtruxit. Fortè Libanotius Ritanorum Principis Legatus; per confinia Solipſorum iter faciens, in morbum incidit, atq; etiam intra paucos dies vita functus eſt: Muſarbanus Collegam ſepulturæ traditurus, proximæ Vrbis Solipſorum Arontiæ gubernatorem Tirraphernum adit, rogat liceat ſibi in communi ciuium fano cadauer ſepulturæ mandare, & iuſta tanto viro ex more perſoluere: facturum ſe vt Libanotius Princeps tanti memoriam beneficij, regio præſtaret officio. Negauit Tiraphernus, & nequicquam iura gentium cauſatum, inhumanè reiecit; quid enim impenderet mortuis, viuentibus odioſus? Excanduit Muſarbanus, & conuictio iacto indignans receſſit. Mox coacta ſuorum manu impoſi-

positum carro cadauer, iunctis elephantis, pluribusque circum tædis accensis aduexit: vt prope mœnia ventum, custodes, barritu, & insolenti sub auroram luce territi diffugiunt, & Tirapherno prodigium narrant. Is dum arma amens capit, suosq; excitat, Musarbanus interim, vi, patefacta Vrbis porta infunditur, & iam medio foro funus ducit, stupentibus ad inusitatum aspectum Arontiæ populis, quos nec tecta, nec fenestræ capiebant. Adest & Tiraphernus, inclamat retrò se agant, nolle se peregrinis exuuiis religionem, fanumque suum polluere. Musarbano negligēte insaniam, & qui funus agebant, ordine seruato, lessum prosequentibus. Ille manus admouet, & Sacerdotem thura parantem humi sternit, suosque vt vim tentent vociferando vrget. Tum Musarbanus tempus adesse ratus, sociis quid facto opus innuit, qui abiecta continuò pulla, vt parati erant, manus exerunt, nec tamen gladiis, sed facibus rem gerunt, in ora Solipsorum flammeos ictus vibrantes. Sistit interea funus, & qui in carro erant curatores,

ere-

erecto etiam casu, an studio cadauere, quasi ad spectandum suum tropheum, iaculabautur in aduersos, quidquid aut stuppæ, aut picis, aut ceræ ardentis funeri praepararant; eiulantibus Solipsis, quorum vultum, vel manus feruentes guttæ contigissent: neque hoc solùm, sed laxatis elephantis, quos iam flammæ agitatæ ad ferociam accenderant; vbi hi aduersos proterere cœpissent, clamor ingens Solipsorum exoritur pacem deprecantium, nec se cum mortuis præliari velle ingeminantium. Ita plusquam panico terrore correpti dant manus. Ipse ante alios Tiraphernis, ambustis oculis, barba, mento, naso, auriculis, primus adorat, & facturum se iussa iurat. Sic pugna sedata, reclinato cadauere, funus perrexit. Cecidere ex Solipsis sexcenti; totidem vultu deformati, monoculi, barba, crinibusque deusti, nasis picatis, collisq; cæcomaticis. Ex Ritanis vnus è carro, dum fortius agit in subiectos proruens, solutis caligarum ligulis ridiculo spectaculo nates attriuit. Atq; hoc genus prælij, finitimis circum populis, diu,

&

& terrori fuit, & risui, sed Solipsis ingenti pudori, exprobrantibus barbariem Tiraphernì plerisque Principibus. Super omnia terruit Vibosnatum, quod rumore incerto accepisset, à mortuis Arontiam expugnatam. Id Lucii Cornelii factione ex nupera offensione obuenisse suspicatus, nequid simile Regiæ suæ intentaret, hominem lenire, & pristinis honoribus ornare instituit. Verùm paulò post certior factus, destitit. Missis quippe à finitimis, qui docerent, & Tiraphernum inhumanitatis accusarent de eo in ordinem redigendo cogitauit. Quare, communicato cum Satrapis consilio, perpetuis vinculis mancipandum decreuerat, nisi fuisset, qui hominem adeo deformatum, & cui timor ex ea rixa fixus, vltro spiritum extrusurus erat, parcendum esse persuasisset; proinde vacaturo à munere, grauius nihil actum est, quàm vt pudori suo relinqueretur. Porro tum ipse, tum residui Solipsorum sæpius testati sunt, se non tam elephantum, aliòue terrore perculsos concidisse, quàm, cum erectum è feretro cadauer, cominus exsti-

ſtimaſſent faces vibrare ; tum ſibi viſum inconſultum pugnare cum iis, qui mortui quoque bellaturi forent. Ridiculi homines, orbi terrarum leges ſe dare ſomniant, neq; tamen diſcernunt inter laruas, & veros vultus. Placuit hæc deſcribere memorando magis ſtratagemmate, quàm cum Haſtingus ille Danorum Dux tot ſcriptoribus decantatus Lunam Liguriæ Vrbem imaginatus Romam eſſe, obiecto per dolum funeris ſui ductu, diripuit, non facibus, ſed gladiis ciues interimendo.

Comitia, & Conſultationes Solipſorum.

CAPVT XIV.

Comitia Solipſorum duplicis ſunt generis; Maiora, quæ generalia vocari lubet; Minora, quæ ſingularum Prouinciarum. Illa rariſſimè, & niſi in Interregnis ad nouum Monarcham legendum vix coguntur. Vacante porrò Monarchia, Præfectus Prætorii auctoritate Vicarii ius dicit, & ex omnibus Regnis euocat Satrapas, quibus in eligendo ſuffragium eſt. Ii omnes con-

ſtituto

ſtituto die in Regiam conueniunt. Hic præmiſſis, diris, & execrationibus ſi quis vel ſecreta euulget, vel in non idoneum conſpiret, in conclaue numeroſiſſimi ſe abdunt, adhibitiſq; cærimoniis, & ſui ritus carminibus, tandem ad plura vota nominant, quem Monarcham eſſe contigerit. Nec multum ambigitur, præiudicata iam ſorte, quando ex defuncti Monarchæ arte, res ita diſponuntur, vt non eligatur, niſi quem ipſe deſignarit, nemoq; illo dignior communi errore cenſeatur. Solent enim Monarchæ vnum, alterúmue ad ſuum ingenium factos præ ceteris, omnibus muneribus iis adhibere, è quibus proximè gradus ſit ad ſolium: His verò diſpoſitione Monarchæ alternis ſibi in eadem prouincia ſuccedentibus, aliiſq; excluſis, & in ordinem redactis: conſequens eſt, vt Satrapæ electores, non in alios collinent, quàm quos dictis honoribus perfunctos norunt: quippe viri ſapientes perſuaſum habent idoneos non eſſe Monarchiæ regendæ, niſi qui Præſides Prouinciarum malè, an benè eas adminiſtraſſent. Quo pernicio-

niciofo errore fit, vt ex duobus, tribusue nauci homellis, non alio talento, quàm fauore Monarchæ, præter meritum confpicuis, eligatur qui veftigiis defuncti infiftat, & fexcenti poftponantur, qui tametfi regendo Monarchę ignauia, non fuerint vnquã adhibiti, eam tamen fapientiam, & prudentiam ad moderandum afferre queant, ad quam illi craffiffimæ Mineruæ, & nunquam fatis dedolandi peruentores, afpirare nec fciant, nec aufint. Sed hoc eft ingenium verfutæ philautiæ, nolle poft fe regnare meliores, qui rebus reftitutis famam defuncti obfcurent, neque interim magnifacere, quidquid Refp. fucceſſoris inertia detrimenti faciat. Ad Comitia redeo. Monarcha electo, fit illico tympanis pulfatis cõcurfus omniũ, & genu flexo, libatifq; dexteræ ofculis geminantur applaufus, nihilque non terfæ adulationis ingeniosè funditur, tanta amplificatione, vt non humana induftria, fed diuina manu rectam ferant hominis electionem, manifeftis portentis oftenfam, quod nempe illa nocte non pluerit, quod fub aurotam moloffi la-

trarint, quod ad egressum noui Monarchę ex conclaui, muscæ, culicesq; frequentes præuolarint, & id genus plurima, quæ deinde compositissimis verbis, dicto, scriptoq; in vulgus sparguntur, ac præsertim ę concione confirmantur, singulos laudatores Monarcha paratis ad id præmijs donat; præ alijs habet, quos adulando excelluisse iudicarit. His, penes ipsum stata stipendia numerantur, nec vnquam à latere amouentur, nisi cum honoris causa in Prouincias eunt, ijdemque omnia apud Monarcham possunt, solertissimi voluntatum, voluptatumq; coniectores; vnde & alijs fortunam perinde parare, & destruere callidè norunt, vt nisi hos omni ope, & studio tibi deuinxeris, spes omnis iucunde viuendi decollet necesse est. Quod ad minora Comitia spectat, ea singulis lustris coeunt, latisq; suffragijs legunt, quem ad Monarcham referendi causa mittant, & cauetur in his quàm maxime, ne quid in deliberationem veniat, vnde Monarcha notari queat, dissimulato interim publico malo. Conueniunt proinde ex omnibus Regnis, & Pro-

& Prouincijs frequẽtes ad Vrbem regiam, & singuli, Monarchæ dona eximia ferunt, argumentum honoris, & deuotæ subiectionis. Vbi in secreto consilio capita conferunt Principes negotiũ, propter quod vel solum tractandum missi venerunt, ad roganda videlicet rebus quàm maximè poscẽtibus Comitia maiora, studiosè celãt, cauentq; vnicè, ne vel mentionẽ inijciant, certi de offensa Monarchæ, quẽ dictis comitijs repurgatum eãt. Quòd si Monarcha ipse callidè simulans instet, negant illi perfrictè, & præfractè, operæ pretium esse, cùm omnia rectissimè habeant, & à sagacissimo, omniumq; mortalium sapientissimo, ac planè Diuino Monarcha, supra omnium Numinum prouidentiam gerantur, cui idcirco Nestoreos annos optant, atq; vt in Comitiis quibus Maioribus solet, omnia in posterum etiam ex arbitrio regenda commendant; Et hinc Ilias illa tot bonorum. Hic finis Comitiorum: in quibus ne tot impensis nihil egisse Satrapæ existimentur, ad retrimenta quædam negotiorum redeunt, & seriò coram Mo-

narcha deliberant, vtrum in posterum physitergia in Ciuitatibus linea, an chartacea esse oporteat; Anfrixoria ahenea, vel potiùs ferrea ad artocreas adhibenda. An equitando micturos in itinere, spongia potiùs quam lagenula vti conueniat; pluraq; huiusmodi, quæ recensere perlongum esset. Ita demum consilijs, & constitutis in Acta redactis, & Monarchę sigillo, manuq; munitis in Prouincias redeunt, & præclaro de gestis fuco subditis anhelantibus ad res nouas facto, Reducialia læti celebrant. Hæc de Comitiis. Ad Consultationes quod attinet, nihil illis frequentius in Aula Monarchæ, vt his fere dies, noctesq; traducantur, admissione interim Principibus quoq; viris exclusis. Sunt item eæ maiores, & minores: hæ quot ferè diebus; illæ ter in hebdomada habentur. In his Satrapæ cum suis honoratis adsunt Monarchæ, & de Prouincijs suæ fidei commissis referunt, quæ à Præsidibus Prouinciarum perscribuntur, tractantque singuli, singularum negotia. In Maioribus omnes vnà Curiæ Satrapæ conueniunt, & de omnibus Regnis Mo-

Monarchæ subiectis cõsilia capessunt, quæue in rem opportuna videntur decernunt. In omnibus vniuersim deliberationibus, scopus vnus est, dilatatio Monarchiæ, & Monarchæ exaltatio: media Principum per idoneos Legatos expectoratio. In quibus eligendis, rogantur à Monarcha in speciem Satraparum suffragia, sed reipsa nutu Monarchæ iam præcepta. Solet enim, vt hominem ad salem suũ natum mittat, huiusmodi fere oratione præoccupare. Venerabiles, & nobis fideles Satrapæ, Prouincia, & Regna Traburcana egent nouo legato, & Præside; nobis præ omnibus est Dorius Doridontius, placet tamen & vestras laudationes audire. Tum Satrapæ ceruice prona, vt vulpes in fabula, coram Leone, impræmeditati annuunt, laudantq; Dorium, vix dignum Agasonem; & Monarcham à sapientia efferendo, perorant. Eum nempe aut locutum cum Ioue, aut Iouem in ipso, nihil eius consilijs esse sapientius, nihil perspicacitate magis prouidum. Ita naribus velut annulo inserto trahuntur ad votum Satrapæ, fitq; Dorius Legatus

Pro-

Prouinciæ, qui nuper à deiectionibus, ollisq; tergendis faciebat. Similes sunt proportione quadam Præsidum in Prouincijs, cum suis officijs, & optionibus, & Gubernatorum in Vrbibus, eadem norma, & fine, congressus. Et hę quidem Maiores vniuersim censentur consultationes. Aliæ minores, vel secunda consilia habētur in Aula Monarchæ, & singulis per Regna, & Prouincias Præsidum, Legatorumue domiciliis, coram Vicariis, & certis Accensis, in quibus ea fere aguntur, quæ ad mensas, & reliqua Aulæ ministeria spectant; An quot fercula apponuntur, tot pocula adhibenda: An catapolia quæ vocant Regia contusa, & decocta, præterquam Monarchæ, & Satrapis passim porrigenda. An tempora prandii, & cœnę producenda. An recta cœna more antiquo accumbendum, cultri singulis trimestribus ad cotem ducendi, & sexcenta id genus. Verùm hic non omiserim dignam maioribus rem Comitiis, etsi minoribus peracta sit. Venerant missi, à Senfcestanis populis, rogatũ; liceret eis frigidam ex proximo Murauenii puteo

haurire

haurire, quòd aqua paluſtris, cui hactenus malo ſuo aſſueuiſſent inſuauem præberet potum, & præſertim Sirio vrente, maximè inſalubrem. Negauit Monarcha, audientibus, & laudantibus Satrapis, & inſtantibus demiſsè Senceſtanis referri iuſſit, Maiores eorum hoc potu paluſtri à ſæculis vſos, nunquam ea de cauſa morbidos fuiſſe, nedum mortuos: præſtaret porro eorum æmulatione fortiter, ac patienter durare. Commouit vnum ex miſſis (Monacuſio nomen) tam iniqua repulſa; Et illico inuidioſo Elencho retundens; præſtaret ait, & Monarcham prædeceſſorum ſuorum exempla ſequi, quorum nemo Regia quotidie potione Dianorum, magnis ſumptibus parata vſus, diu nihilominus prouixit. Quod ſi à ſe facit tantis impenſis, cur ſubditis iniquior eſt, quibus frigida præterquam labore baiuli, pretio nullo conſtat. Non defuit ſolertia nuncio, neq; fides, continuoq; ſequuta vindicta, vt Monacuſius exularet, nec niſi eo vita functo Senceſtani beneficium frigidæ ſenſerunt, ceſſante Maiorum reſpectu, &

præceſſorum apud Monarcham, de more ſuo, cum Satrapis non remittentem.

Induſtria Solipſorum in Monarchia propaganda.

CAPVT XV.

DIximus ſemel omnia Solipſorum tendere in Monarchiam proferendam, & Monarcham extollendum. Id ſane meris artificiis vnicè procurant: quidquid vnquam boni rentur in moribus peregrinis, ad ſe deriuant, nec aliunde accepiſſe, ſed felicitate ſua ſe adinueniſſe gloriantur. Id iam in Gymnaſiis quoq; vſuuenit, vt compilatas deſcriptaſq; ſæpius ex verbo Europæorum, Aſianorùmq; doctrinas, ſuas faciant. Ita Scriptores innumeri in dies, vt fungi enaſcuntur; & ſi quid ipſi noui ſuo marte cudunt, paradoxis ſcatet, vt mare conchiliis. Fuit, qui inuentam à ſe nouam, vt videbatur, quæſtionem profligaturus, vnius anni diſpendio diſcipulos onerauit. Quærebat verò, *An barba felis*

vnius

vnius eßet speciei , cum proboscide elephantis ; cuius quæsiti appendicem problematicam edidit , *de antiquis Heroibus in culices conuersis, vt hastis amentatis in Gigantes pugnarent* . Ad filum redeo . Manet Monarcha Prantaticuræ , suæ Regiæ perpetuò affixus , nisi cùm animi gratia aliquot lapides secedit;vnde ad visitanda regna,nunquã seipsum effert,sed cum potestate mittit viros plerumq;flocci , quorum ingenio resRegnorũ stat,caditq;Regna, & Vrbes non continuo territorio, sed sparsas per exterorum Principum Prouincias habet : plerumq; in meditullio ; ita se miro astu , & vallare exterarum Vrbium custodia , vicissimq; in eas sub iugum ducendas velut è specula , iactant intendere ; & hactenus admirablli successu , modicisq; quod huc spectatexpensis eualuerunt, valebùntq; in posterum , nisi Principes Officii admoniti seruitutem imminentem auertant; si tamen Monarchia scindi iam cœpta non priùs exscindatur . Hoc statu non sua solùm , sed omnium aliorum Principum gesta,arcanaq; consilia callidi venatores

rescifcunt, & Monarcham per occultos veredas edocent, nec quicquam tutiùs, certiùsq; reliqui Principes, quam ex ore Monarchæ assequuntur. Habet hic Emissarios vbiq; sagaces, qui Principum animos capere docti, vltro in consilia se penetrant, & præceptæ opinione sapientiæ trahunt, quò volunt, scilicet specie in amicitiam Monarchæ, re in obsequium, & seruitutem. Horum diligentia totus Orbis facile Solipsorum sceptro hactenus paruisset, nisi effrænis dominandi libido prosperos successus corrupisset. Qua Principes animaduersa, tempestiuè cauerunt, præclaro honesti prætextu, nolle se tanti Monarchæ abuti gratia, vnde & Emissariis paulatim viam præstruxerunt. Quare cùm cœpta lentiùs procederent, monui clam Monarcham, moderaretur animo suo, futurum alioquin, vt præsumptione Emissariorum, qui omnia auderent, prouocata Principum conspiratio Monarchiam, aut euerteret aut certe humiliaret: Sat notæ iam Solipsorum artes exteris Principibus, adulandi, fingendiq; technis

prę-

pretium reliquere vilissimum. Addidi si meliora optaret sub manu, mihi esse consilium, paratumq; exequendo studium, id esse, vt admissa Euangelii prædicatione Romano Pontifici se populùmq; suum,& vniuersam Monarchiam exemplo aliorum Regum, & Monarcharum obstringeret. Hic ille graui supercilio interrumpens. Non est, inquit, e dignitate Monarchæ Solipsorum vlli se obstingere, qui omnes sibi subditos velit: cæterum libenter Romanum Pontificem secundo loco se habiturum, socijq; & commilitonis appellatione decoraturum, si ipse legibus politicis Solipsorum honestè pareat immuni Euangelio. In hac forma daturum se tabulas authenticas, missurùmque legationem, si primus eam Romanus Pontifex decenti submissione imploret. Plura in hunc sensum dicere parantem tussis inhibuit, me verò intestina commota officij monuere. Post horam reuersus, potentissime, inquam, Monarcha, meliora refero, quid si Romanum Pontificatum ditionis tuæ fecero, quid præmij abstulero? Ad hoc

ille velut è veterno curarum repente experrectus, & altùm ridens. Dum viuis, inquit, secundas; demortuo me, vt primas obtineas lege saxo. Cui ego malim mille capita delatorum habere in præsentiarum, quam ad futura ambigere, & intutò aspirare. Verùm ne consilium fuerit internecinum, viuant miseri, dum tuo bono, forsan & adulatores aliquando resipiscent. Hoc ergo cape consilium. Ex omnibus, quibus abundas fingendi, simulandi, mentiendi gnaris, mitte Romam, qui se in Aulas Purpuratorum callidè insinuet, & sapientiæ famam aucupatus, Religionem quoq; Christi omnibus omnia factus studiosè repræsentet, tectis interim mente, Solipsorum Sacris, ita in omnem sectam paratus, si quando occurrat scripto sententiam edere, cautè mouerit, in quam partem sacer Senatus inclinat, in eamq; ipse pedibus contentim eat: quidquid animus veri indiuersum trahat; Ita futurum est, vt placendi studio, doctrinæq; opinione vulgatus, facile in Purpuratorum collegium irrepat, ijsdemq; artibus tandem

dem ad Pontificatum aſcendat. Id ſi fuerit, fuerit verò citra dubium, Romanæ Eccleſiæ, Principatus potentiæ tuæ cedet, accedet. Et ne ſe Emiſſarius fallat, duplici hominem ſacramento aſtringas, vt iam Purpuratus, Sacri Senatus conſilia quæuis arcana, nullo ſecreti vinculo obſtante tibi pandat; & Pontifex Renuntiatus nihilominus obſequio tuo maneat obnoxius. Habes ſenſum conſilij: deinceps vtere foro tuo. Audijt exultabundus, datoq; oſculo, immortalitatem ſpopondit. Poſtridie coactis Satrapis euulgatoq; pectoris arcano, cum omnes miro cum plauſu aſſenſiſſent, diuinitatem gratulati, delectus ex omni numero eſt Salinus Geuiloſius, ad omnem horam, mentem, dictum, factum ipſe factiſſimus, qui Vrbem æternam copioſius peteret, atq; in eam rem feliciter intenderet, additis etiam ex ordine plebeiorum fidis, & catis latronibus, qui geſtorum omnium obſeruantiſſimi Monarcham edocerent.

Varij rerum apud Solipsos euentus.

CAPVT XVI.

SAlino Profecto in Europam, Monarchæ, & Satraparum animos curæ angebant, ne aut spes falleret, aut si Salinus ad Pontificatum peruenisset veteratoriè illuderet, vtpote venalem habens opiniosissimam in contraria mentem, & placendi studia omnia probantem. Quibus dum æstuaretur, certatim aderant, qui sales ferrent. Et ibant quotidie in forum, & compita, qui eos à peregrinis nundinati Monarcham oblectarent, forte aduenerat circulator Ægyptius: hic in media platea ligneo crocodilo insidens, de Luna gerras serere. Aiebat Lunam aliud nihil esse, quam ingentis rotundi casei formam, cuius quotidianum decrementum in Deorum conuiuia cederet, quoad veteri absumpto, recens per menses apponeretur: eadem forma ac magnitudine. Quæ fabula ita Monarchæ arrisit, vt accersitum coram audire, cupido incesserit. Venit ille, audituśq; & multis inter-

terrogatus ; reddidit se eam doctrinam, ex ijs quibus comitasset accepisse, qui præterea profiterentur in Cœlo campos esse, lacte, butiro, & melle manantes, non nisi ad lacticiniorum, frixorum, & dulcium iurulentorum vsum. Illos pone adesse in foro, dicturos plura inaudita, si Monarchæ iuberet. Dictum factum: vocati, & admissi Monarcham primùm adorare, vultu sub tristi, sed qui Philosophos decet, macie reuerendo; mox Senior os patulum in hæc verba laxare: Saluus sis Monarcharum maxime, nostra, tuaq; si sunt Numina te sospitent: de Cœlo seruauimus, meditari te Regnum proferre, vltraquam olim bella Gigantum se se explicuere. Adsumus oportuni si audias, & Regnum de quo dixit Ægyptius ditioni tuæ subdituri: simulq; exhibent auro, argentoq; pictas affabre diuorum imagines. En ciues Regni illius quàm decori, quàm vultu amabili, & augusto: breui tibi sacramentum dicturi; mox & horologia promunt curiosè facta, & demẽsa diei, noctisq; spatia tinnule loquentia. Hæc aiunt manu no-

ftra fabricata, folis curfū fignãt, morã-tur incitant vt lubet: vnde fcias, quæ noftra in rerum vniuerfa poteftas, ex-perimentum poftridie capturus. Ma-ne defcriptas vario colore in muris editioribus horas folares, fignáq; cœ-leftia monftrare, & refpondentes ad-amuffim cum vmbra gnomonis li-neas, fonantefq; momentis ijfdem ex aduerfo malleolos cum oftendiffent, attonitum reddidere Monarcham. Et roganti quid præmij vellent, nihil aliud aiebant, quam de Regno Cœle-fti pro concione verba poffe facere. Annuit, & poftridie coram frequenti-bus ordinibus de gloria Regis, de opu-lentia Regni, bonorum omnium af-fluxu, malorũmq; abfentia copiosè di-xerunt; conteftati, facturos fe Mo-narcham eius Regni Tyrannum, fi di-ctis fidem haberet. Quibus cum pru-ritu acceptis, viciffim ille promifit, adepto eo, permiffurum fe eorum po-teftati Solem, Lunam, & Stellas, ac vt regendo tempori perpetuò præeffent. Conuenit vtrimque. Mox ifti concio-nales facti, nec tempus, nec modum feruare, fæpius excedere, & fua horo-

logia.

logia suo sensu moderari, rarius contractis, sæpissime productis ad incerta spatia sonis. Sed enim depræhendere dolum, quibus aures ad ventrem Satrapæ; sensit, & Monarcha inanis; ad quem esurientes Satrapæ; homines isti, quos dominio Solis, horarum, & temporum donasti, si nondum inito Cœlo, miserè adeò nos vexant, quid facturi sunt eo adepto, nihil propius, quàm vt productioribus horis fame; contractioribus apepsia necent, te quoq; tuo Regno, quod in præsens possides exuturi. Expedit proinde rescisso pacto, quamprimum eos tota Monarchia facessere. Dum deliberatur, adsunt alij, & admissionem petunt, dicturi quædam ad palatum Monarchæ. Introducuntur homines barba hispidi, cannabo cincti, nudipedes, vertices rasi, epomidibus à tergo pendulis, & adorato præbent humilia dona, ceras figuratas, chordulas contortas, imagines chartaceas fumo tinctas. Quas vt aspexit Monarcha. An & hi, inquit, Cœli diues? quàm dissimiles prioribus? nisi forte plebeios referant. Iterum; num & vos pro-

mittitis Cœlum, si fidem habeam? affirmantibus illis, qua possent, si permitterentur Euangelium docere. Cōsensit, sed addito pacto, ne Solis, Lunæ, Stellarum, vlliùsq; temporis dominium vsurparent. Mirantibus illis, nec simile quidquam affectantibus permissum loqui. Illi postero die coram Monarcha, & Satrapis de peccato primi hominis, de redemptione per Christum Crucifixum breuiter, & neruosè dixerunt, prolataq́; in medium effigie Crucifixi, omnibus non admirationem minùs, quàm horrorem incusserunt: auditiq́; clamantes, aut delirare, aut mentiri centonatos istos garrones, qui Regem Cœli Crucifixum vociferarentur, quem priores gloriosum prædicassent, nisi hic plebeius sit, diuersus ab altero, & obnoxam plexus cuius Hæredem indecens est esse Monarcham, vel si dono cederet. Tum acciri iussos Monarcha, cùm mente sanos, & verbis simplices depræhendisset, priorum vaframentum coniectans, vt dolosi honorum, & opum manticularij à fuga retraherentur mandare. Verùm illi iam excesse-

rant nunquam redituri: nec meliorem Centonatis locum reliquere, quòd laus Crucifixi Regis barbarorum auribus grauis, & abſona eſſet. Vt nihilominus in Regno manerent, quotidiana ſtipe victuri, nulliſq; noxij ob cauſam continuò memorandam, permiſſum eſt.

Salini Geuiloſij ex Europa litteræ.

CAPVT XVII.

FOrte adfuere ex genere erronum, portitores litterarum, compreſſo faſciculo, miſſi ex Europa à Salino, immani pretio angariati. Is inter alia renunciabat Viboſnato de proſpero ſuo in Vrbem aduentu, de bene cœptis, poſtquam ſimulata religione, baptiſmate tinctus in Vaticano fuiſſet, de annua penſione conſtituta, in honorum ſuſtentationem, de opinione doctrinæ antecapta, cæteriſque præſidijs ad ſublimia gradum oſtendentibus, niſi fortaſſe fata fauorem Purpuratorum corrupiſſent. Id verò, aiebat, ſe metuere ob non paucos; qui

à So-

à Solipsis proscripti huc euasissent, & coram Principibus Europæis turpissima nota nomen Solipsorum traduxissent, irritatis omnium animis, qui nisi euersa, vel depressa Solipsorum Monarchia, quieturi vix forent. Nec sibi è re videri, vt respondeat, vel excuset, ni fictionem prodat, sed magis vt vituperet, quando ipsi proscripti, Salini potissimùm auctoritate, dictis suis robur sufficiant. Facturum se nihilominus si possit, vt clanculario scripto in vulgus sparso refellantur. Pergit deinde ad obiectorum præcipua capita. Solipsos nulla nedum gentium, sed nec naturæ lege viuere; omnia Monarchæ libidine constitui, hominis nec ore, nec pectore constantis, semperque iniusti, vt qui modestos premat, insolentes foueat, cuius gloria sit mancipio habere ingenuos, dominari velle plebeios, nulla præmia præclarè factis, supplicia peratrocia decernere minimis erratis, nullo iuris processu, sed temere, & perperam iudicare, fictè agere, idem affirmare, idem negare, iniquos delatores impune seruare; verbo, regnũ

im-

impotenti affectu regere, leges omnium gentium sus deque habere, se vnum mortalibus omnibus efferre, ac vt orbem terrarum sub iugum ducat, omni studio contendere. O quàm mihi metuo, aiebat hoc loco Salinus, ne coniecto aduentus mei scopo, luam proditoriè; sed hactenus cautam seruo mentem, tuis, tuæque Monarchiæ vituperatoribus obsecundans. Illud etiam acerbissimæ iniquitatis plenum esse dicunt; plerumque per multos annos dirè plecti miseros, nulla eis causa indicata cur patiantur, ne aut iustitia se tueantur, aut innocentia. Interdum verò ex leuissima culpa, quæ verbo emendari poterat, Monarchæ, & Satrapis inuisos, tametsi aliàs dignissimos, abstineri perpetuò ab honoribus, & muneribus, ipsis inscijs, nec monitis cur negligantur, eoque tabescentibus. Denique complures nulla legitima suspicione vocari in discrimen honoris, & famæ, & luere extrema omnia, nulla admissa defensione innocentiæ. Quæ si demum aliunde patefiat, non ideò meliorem fieri conditionem, sed laxatâ duntaxat

xat pœna permitti vitæ ærumnosæ; cæterum, nec absolui, nec in integrum restitui, nec alio præmio constituto; hærente semper ignominia, vexari: idque fieri, nec vel calumniatores iniqui, talione, vel leuissimi cognitores pudore teneantur. Quæ omnia non nisi ex temeraria summæ potestatis præsumptione, iurisque omnis humani, & virtutis illius, quàm hic charitatē vocant nos isthic nescimus, ignorantia committi clamant. Iam & hoc in summa calamitatum numerāt proscripti, se nunquam non iure potiores, semper tamen causa excidere; quòd turpe existimetur à subiectis vinci superiores; minusq; mali iustitiam vulnerare, quàm his notam infligere. Et ne vnquam, siue conqueri in posterum miseri, siue gloriari vincentes possint, eos quàm longissimè relegari extra Solis, famæq; vias, vt ne audiri aliquando queat, in rerum natura alicubi sint, an penitus extincti. Aiunt horum omnium malorum fontem esse Monarchæ Solipsorum perpetuitatem, quasi qui omni iuri superest; hoc ius ipse sibi constituat, æternum tegere,

re, nec vllius Numinis, aut hominis ſupra ſe poteſtatem agnoſcere. Vrgent proinde, vt collatis Europæarum viribus Solipſorum Imperium aut exſcindatur penitus, aut limitato Monarchæ tempore caſtigetur. In quam rem implorata Papæ (ſic Romanum Principem vocant) auctoritate, omnia confecta putant, ſi his humiliato Monarcha aditum ad Solipſos Euangelio patefaciat: nec eſt argumentum præſtantius, quod Papam ad bellum Solipſis inferendum, Principeſq; Europæos permouere queat. Pergit Salinus ſe non dubitare ſuum quoque conſilium à Purpuratis periclitandū, nec ſibi aliud mentis eſſe, vt mentem non prodat, quàm dicta proſcriptorum approbare, & Europæorum regendi rationem laudare. Hi enim aut in regnis ſuccedunt nati Reges, & legibus Regni vtuntur, nil perperam agentes, ſed prudentum reſponſis auſcultantes: aut à populis leguntur, & temporanei ſunt, vel ſi perpetui, ſeruare leges iurant, ſuaque ſponte coercentur, & ſapientum conſilijs reguntur. Nemo vnus eſt, qui omnia ſolus

velit,

velit, ausit; sed neque Papa, qui quemadmodum Europæi perhibent, Numinis æterni dispositu perpetuus est, & omni legi humanæ exemptus, quicquam nisi ex consilio sui Senatus plerunque agit. Idipsum cernitur in Sacrorum cœtibus, quos hic Religiosos appellant. Hi aliquando perpetuos dicũtur tulisse Hegumenos, sed quàm damnosè experientia docuit: & ne in posterum durarent, iudicio Papæ perfectum est: neque hactenus visum, vt contra, ex temporaneis transirent in perpetuos, quod id nihil vnquam compendij, semper damnari plurimũ rebus attulit. Aiunt quippe hanc perpetuitatem ferre secum, vt pauci admodum reddantur ad regendum idonei, longæuitate Monarcharum spe sua fracti, ac interim Monarchæ omnia miscentis potestate variè exerciti, vt paucis, nec præclaris aditum struat ad Regnum, scilicet quos sui moris esse nouit, nec ab exemplo discessuros. Contra temporaneis, per momenta ob oculos animumq; versati, vt breui decessuri, meliorem successoribus relinquant Rempublicam, ac interim

mo-

modestè imperent, memores conditionis suæ, ex Regno oblata mox vacatione in ordinem redigendi. Idq; vnicum,& salutare censent remedium esse Monarchis officio continendis. Præterea iusti tenorem non sanctiùs seruari posse contendunt, ne indigni assumantur, optimi deijciantur; tota Monarchia nullo æquimento paulatim ad nauci homines redacta; quando, & vitia, & virtutes ad libitum finguntur. Quæruntur nimirum proscripti, se non alia de causa eiectos, quàm iuris, cùm flagitarent, non seruati, idq; capitale sancitum, si flagitassent; cùm interim ob minimos excessus plectérentur acerrimè; quando omnium licet diuersissimorum errorum paria essent vocabula; vt perinde reus Maiestatis postularetur, qui pirum comedisset, & venenum propinasset; muscam,aut bouem occidisset. Quæ omnia ex ignorantia Iuris, an insolentia arbitrandi promanent, in medio est. Duo tamen pleriq; præcipua expendunt contrahendi Imperij momenta; Alterum graue sanè, senectutem durantis non ad mentem, sed ad vitam

inualidam, vnde prona sint omnia ad labefactationem, nullius interim auctoritate legitimè recta Republica, sed imbellibus deformata consilijs: Alterum longè grauius, si quæ prauitas; vitio longæuè Regnantis inualescat, vix futurum ex successoribus, qui distorta ad normam reducere, labentia ad statum erigere queat, quando vel vnius anni tortitudo plurium annorũ rigorem requirat: cum temporaneus interim Magistratus, etsi prauus, & tortus, non tantùm deformitatis, aut enormitatis afferat, quin vnius, alteriusue successoris prudenti regula valeat emendari. Ad quæ argumenta, inquit, Salinus, cùm vix esset, quid pro Solipsorum Monarchia reponi posset; Ambitio se obtulit: pulchrum quippe videbatur, arcere honorum prensatores, qui circumscripto breui tempore principatu, capita elati, occultisq; artibus sceptra venati, Regnum pluribus dominis obruerent; quando vel in minimis difficile est ferre æmulum, nedum parem. Sed responderunt proscripti, lege coerceri posse ambitiosos si deprehendantur,

nec

nec deesse supplicia saluis iuribus; quamuis ex horum affectatione non plus damni oriri certius sit, quàm ex diuturnę dominationis absolutę assuetudine; quæ, si competitores semper impellit in vota noui magistratus, tum interdum diu suspensos animis, in malum prouocat diu regnantis. Quin verò expedire putant, plures esse qui ambire modestè norint, nec damnosum esse Monarchiæ, imò maxime honorum, multos habere regno pares, nec in vnius miserandi capite sortem omnium, & fortunam publicam miserè errare. Hæc fere, & plura Salinus in litteris, manu quoque & fide lateronum firmata. Quæ coram Satrapis lecta, diuisos omnium animos mutuò se contuentium consternarunt, metu præsertim belli impendentis, quòd suspicarentur præuentas à Papa plagas, quas Monarcha Solipsorum capiendo Romano principatui, dolo tetenderat. Quare Comitia Maiora indicenda suadent, vt quid facto opus esset, ne Solipsi humiliarentur, maturè deliberaretur. Nec defuere, qui Salinum in animos Europæorum penetran-

trantem, non extra dolum malum esse conijcerent, eumdemq; si fors ferret splendore purpuræ captum, primum fore Solipsorum Monarchiæ, hostemq; infensissimum. Sed hæc hactenus. Interim vocatis clam Centonatis, quos hac de causa detinuerant, suasere multis promissis, vt pars profecti in Europam, Principibusq; callidè expectoratis, si quid aduersum Solipsorum Monarchiam suscepissent, iniecta suorum Numinum religione conarentur auertere, & meliora de Solipsis ingerere. Quod si perfecissent, futurum in Regno eorum generationi perpetuum locum, & gradum, liberumque per omnia genera commercium. Arrisere illi, eum lubentia paratissimi officij, certò recipientes, facturos se, vt Europæi Solipsis temperent, nec desiderare artem conciliandorum, sæpius iam feliciter periclitatam, semperq; sub manu esse consilium versandi in vtramq; partem, procul omni suspicione doli, quem si mens condat, habitus arcet. Europæos longè positos, nunquam, nisi per nubes incantamentis rectos, ad Solipsos saluo milite

lite

lite traiecturos; cauerent potiùs à finitimis, ne isti collusione turbas facessant Europæis morem gesturi, qui cætero qui ad arma in se conuertenda proniores sunt, quàm remotis populis, magno cum dispendio inferenda. Hæc Centonati: quibus abituris datæ sunt plurimæ voluminum centuriæ, quæ Solipsorum præclarè gesta, laudesq; à sæculo incomparabiles loquerentur. Scilicet inter proceres, & Principes Europæorum dono distribuendæ, vt vel inde constaret de vniuersa rerum natura longè excellentius meritos esse Solipsos, quàm vt quispiam mortalium ipsis male velle possit: idq; vt meditata peroratione Centonati omnibus contestarentur imperatum. Sed iam reliqua ad huius Monarchiæ propagationẽ spectantia inspiciamus.

Coniugia Solipsorum, & Liberorum educatio.

CAPVT XVIII.

CONiuges Solipsi tot habent, quot alere possunt, nec tam adolescentes,

tes, quàm adultas, sæpiusq; anus decrepitas, & has, (quod monstri instar meritò mireris) fœcundissimas, raroque abortientes, imò sub ipsum exitum vitæ copiosiùs enitentes. Hę porro omnes concipiunt, non coitu, sed verbis, & afflatu, pariuntq; non vtero, sed manu, contra aliarum mulierum naturam. Admittunt & ipsæ plures maritos, sed tum minùs fœcundè pariunt, minusq; gratum edunt partum: vniuersim verò nullum certum pariendi tempus habent, sed modò citiùs, modò tardiùs enituntur, interdum Elephantinum partum superant. Eò certè maritis gratiores sunt; quò citiùs, & sæpiùs, & copiosiùs pariunt; quamquam vltimæ senectutis partus subinde inter gratissimos habentur, & feliciflimos. Editos liberos, non vxores, sed mariti lactant lege Solipsorum; nutriuntq; ad metas vsque adolescentiæ, tum alijs commendant formandos, sed non extra tribum; postq; iuuentutem exactam, virilem ætatem ingressos cum fœnore altorum repetunt, vitamq; deinceps domi secum agere iubent, senectutis habentes leuamen.

uamen. Hæc de maribus præcipuè, nam fœminas aut raró edunt, aut editas, & vix ablactatas elocant, dote non data, sed contra mores gentium accepta à sponsoribus, & in censum conuersa. Cæterùm non hoc solū generis prole beatos se censent Solipsi, verùm multò magis alienę sobolis rapina, quod ad populum parandum, gentemq; multiplicandam illis vnicum, & singulare præsidium est: hinc ingens vbiq; numerus ciuium otiosè vitam traducentium, colonięq; ad vltimos Orbis fines exportatæ. Nimirum partubus finitimarum alieni iuris gentium, ita insidiantur, vt serpens ouis perdicum; hos rapiunt iam adolescētes, & noua velut incubatione fotos, paulatim ad mores suos ita efformant, vt domi genuisse videantur. Diceres ab vrsis lambitos, nisi formosos rapuissent. Nihil porrò magis curant destinati ad munus Emissarij, quàm vt delectu rapinam exerceant, nec vllos obscuro natu designent, nisi quos indoles, fortunaue credatur elatura. Hæc rapina diuinum planè ipsis quoddam inuentum est, ad ser-

uandam, augendamq; Monarchiam, ſtabilitis finitimorum fœderibus, metu liberis. Ita quippe fit vt natis Magnorum potiti, in parentes quoque consanguineos, & affines Imperium populare exerceant, adeoq; integras cum familijs vrbes, & Prouincias ſenſim obtineant. Nec alia re magis potētiam ſuam iactat Monarcha, quàm habere ſe mancipio ſupra centū mille puerorum, alienigenarum natos, arbitratu ſuo ad omnia factos, horumq; reſpectu famulantem ſibi totius mundi parentelam. Audiui non neminem ex Aſianis dolenter conqueſtum, exhauriri nobiliſſimas familias, trahiq; quotannis non vnam adoleſcentium raptorum myriadem, ducturam in otio, & indolis oppreſſione vitam ærumnoſam; qui alioqui ad omnia ſumma nati, patriæ, orbiq; vniuerſo ſaluti, & ornamento futuri erant. At is tantùm abſuit, vt profecerit, vt prouincia, quam adminiſtrandam ſuſcepturus erat cedere iuſſus, paulo poſt etiam in Affricam deportatus ſit.

Red-

Redditus Solipsorum.

CAPVT XIX.

MIro sanè artificio diuisæ sunt opes Solipsorum, vt si Præsidia Vrbium excipias, quibus certa ex agris sunt stipendia, aut cùm miles ad expeditionem ducendus est, cæteri nullos habeant certos prouentus, nullos census agrarios vnde victum parent, nullas præterea auri, vel argenti fodinas, vnde talenta cumulent, nullas deniq; ex mercibus, aut opificijs auctiones, vnde lucrum pecuniarũ æstiment: abundant nihilominus magnificis expensis, erogandoq; pares, & ex superfluis insanæ passim splendidissimorum ædificiorum substructioni intenti; Tanta rerum fortuna largitionibus duntaxat, donariisq; finitimorum Principum, ac populorũ constat, certa adeo, liberaliq; contributione, vt incerta sit accepti copia. Atq; hæc Monarcharum, Satraparumq; ingens est gloriatio, habere deuinctas omnium opes, quorum liberos rapuerũt, eosq; habere nullo suo labore, cultu, aut quauis parandi sollicitudine: tam ob-

noxios, quàm ſanguinis tributarios. Nemo enim vnus eſt, qui filij apud Monarchã, bene habẽdi cauſa, viſcera non profundat, nedũ opes, muneraq; conſtituat auctiora, quàm annui cenſus ferrent. Sic ſanè captata gratia filij aſſurgunt: Etſi interdum indole caſſi, nec officijs pares, præſtatq; defectum Monarchæ fauor. Par ratio ex Tributarijs, Teſtatores facit parentes, agnatoſq; ſignata penes Monarcham ſuprema voluntate, æqua in viuos, & mortuos poteſtate; is ſuccedit hæres non lege teſtamenti magis, quàm iure fiſci, (quod nobis Europæis eſt ſpoliũ) diciturq; Dominus altus. Sed in ſummo iure non immemor beneficij, defunctorum familiam inter ciues accẽſet, dato chyrographo, indulgetq; ſolito Solipſorum priuilegio, ſi quando decedant, aditum ad beata Numina; ac interim defunctos Apotheoſi donat. Iam quidquid Ganges, Tagus, cæteriq; auri, & gẽmiferi fluuii, monteſq; fundunt, aut quidquid medicamẽtarij terrarũ abdita viſcera creperis ſcrutatorum laboribus produnt, magnam partem Monarchæ cedit. Supra Regũ

cen-

censum. In eam curam Præsides Prouinciarum, si in aliam, vnicè incũbunt, nihil vt non sartum tectum repræsentetur. Totum id in quatuor partes tribuitur; primam vendicat gaza Regia; alteram Pharmacopæum publicum: tertia creandis pecuniis impenditur, quarta finitimis Principibus doni, beneficentiæq; titulo mittitur, magna Solipsorum æstimatione, ob raritatem munerum, & gratiæ pretium, in amuletis maximè, prorogãdæ ætati, idoneis: vnde cùm vitam eis se debere blandiendo agnoscãt, paulatim, & libertatem dedunt: felices pronuntiantes, qui Solipsorũ Monarchæ seruiunt, & plusquam Regina Saba diuitias Salomonis, copiam rerum peregrinarum stupẽtes, vicissim illi talenta auri, argentiq; reddunt. Cæterum quia coercito parentum vigilantia, Principumq; seueritate plagio, donariorum ratio labilis est. Expediret certa fundorum possessione censum constituere, idq; Brotacano Monarcharũ primo, visum initio, quod sapienter præsagiisset, futuros aliquando Solipsos, siue suo vitio finitimis exosos, siue

æmulatione meliorum, ad quos fauor respexisset, neglectos contemptosq; Neq; latuit successores prouidum legislatoris consilium, idq; res, & tēpus postea monuere; stimulantibus etiam Principibus viris, quibus Solipsi vel cari, vel suspecti, vel indiscreta prætextu donariorum exactione graues erant. Verùm isti rustica quadam sui præsidentia, & tumore pectoris, quasi constantia elati, tantùm abest, vt parerent, vt ne vnquam parerent superbè obduruerint, inuisa prudentibus subditis obstinatione, qui communi cum cæteris mortalibus lege victuri, optarent non prægrauari oneribus, quæ Monarchæ, & Satrapæ, bonis aliorum labore paratis iucundè perfruentes, minimè sentiunt.

Bella à Solipsis gesta.

CAPVT XX.

NIhil hic de vetustis, quæ fabulosa ipsi in compitis, & circis iactant, & in Annalibus ad nauseam repetunt; exempli gratia olim in pugna Gigantum vnos Solipsos cœlestibus

auxi-

auxilium tulisse, duce Lopio Bumbano, qui idem in condendis rerum naturis, opifici præsto fuerit, formamq; vniuersi in palympsesto delineatam obtulerit: fugatos Gygantes, aurum quod rapuerant sparsisse per campos Cœlorum, quod deinde noctu relucẽs, magno mortalium beneficio, stellarũ, quas conspicimus nomen tulit: ipsos verò post Herculeũ fretum in Oceanum præcipitasse, vno duntaxat seniore Bulzegugo vexillifero, in infimo orbe sua mole detento. Nam cum ætate, & corpore grauis cæteros fugiẽtes assequi non valeret, tentata fractura, hæsit capite tenus inter medias rimas, reliquo corpore sursum verso: hoc ipsi caput Lunam plenam esse dicunt; adeoq; faciem Lunæ nobis visam, faciem Bulzegugi in terram prospectãtis, & suorum opem frustra implorãtis. Quod autem crebrò dichotomos, & sincipite, occipite tantùm cornicudatus appareat, assiduum retro eluctãtis conatum, si quo modo caput infertum redimat, indicat, ac interim tergo natibusq; à custodibus superis vapulans, fœda non minùs, quàm hor-

rida edit ſpectacula: nam & mingit, & reflat, & ſpirat, & cacat. Hinc illi pluuias, ventos, nubes atras, tonitrua, fulmina, grandines oriri perhibent, pluraq; id genus inſignitis muſca Annalibus tradunt, nec antiqua ſolùm, ſed quæ medio tempore, atq; etiam poſt erectam Monarchiam geſſerunt, per Centurias deſcribunt. Quæ omnia ipſis remittẽtes, ea dumtaxat breuiter, & ordine narrabimus, quæ noſtro tẽpore circiterue, per annos quadraginta quinq; ſuſceperunt, & fere dubio exitu clauſerunt, Primum ſuperbia excitauit. Nam cùm Auidus Cluuius, ditione, præceſſorum virtute nonnihil prolata, Regnum attollere tentaſſet, nec amplius Sumonacleſtum Sottirobuſi Principem potentiſſimũ cuius beneficio Manimorandiæ prouinciam poſſidebat, agnoſcere vellet: hic hominem in ordinem redacturus, dominatu priuare, & in Marboreiã relegare cõſtituerat, vrgente potiſſimũ Sennarimandomo Regni Scriba, Auidusclucio nequicquam ſuis iuribus ſe tuente, & ſenium morbidum miſeranter interponente, fruſtra omnia fuiſ-

ſent,

ſent, niſi Sumonacleſtum in medio conatu mors tuliſſet. Tum reductus miles Solipſis iactandæ gloriæ locum reliquit, quaſi prælio viciſſent, & Sottirobuſi Principem congreſſu occidiſſent. Hoc ſucceſſu elatiores, non multò poſt in Regno Toſeneueorum turbas commouerunt, dominaturi, niſi iſti euigilaſſent, aut niſi Solipſi conſiſtente iam ad pugnam acie, à Soricio Duce deſerti fuiſſent. Tum enim Toſeneuei circũuentos male mulctarũt, pluribuſq; cæſis, & paucis precariò ſeruatis, omnes demum commercio in perpetuum interdicto proſcripſerunt. Stetit hoc bellum ſane Monarchæ Viboſnato immani pretio, nunquam hactenus reſarcito, eoq; triſtiori exitu, quod omnis recuperandi iuris ſpes crederetur præciſa. Memorant vno ab hinc ſæculo, Regno quoq; Romullagorum pari ex cauſa eiectos Solipſos, diuq; aduerſis iactatos, ſerò tãdem poſtliminio purgatis facinoribus reuocatos, ad gentis mores, & ritus ſe cõformaſſe, ſua religione eiurata: hoc enim illis ſolemne ad fœdera ſancienda, dum mentem, vt perhibent, iniura-

tam ſeruent. Pene eadem tempeſtate ſuſcepta cõtra Soluinianos expeditio, quod hi leges Solipſorum corrigere tentaſſent; & arſiſſent hoc bello, religionis vt videbatur prætextu; quàmplurimæ Prouinciæ, niſi Vtoxius, qui tum Sottirobuſis imperabat, auctoritatem interieciſſet: huic reueriti Saluiniani conceſſerunt, perſtrictis tamen ante Solipſis eatenus, vt ſe erraſſe coram Vtoxio faterentur, publiciſq; tabulis, ſaniorem in poſterum geſturos mentem ſponderent. Verùm hæc duo bella ante meum iſtuc aduentũ, & medio tempore geſta ſunt. Ad ſeriem redeo. Imperante Sottirobuſis adhuc Sumonacleſto, ingens bellum exortum eſt inter Solipſos, & Cinimonaduſios, rarò inter paganos prætextu religionis, hic tamen ſpecie quadam diuinitatis. Aiebant Cinamoduſij Deum ſuũ eius eſſe poteſtatis, cui mortalium nemo valeret reſiſtere. Negabant pertinaciter Solipſi, exaggerata ſui Monarchæ prærogatiua, vt ne omnibus quidem omniũ gentium Dijs, in vnũ conſpirantibus, adeſſe tantùm potentiæ vellẽt, quo Solipſos rebellare paratos

coer-

coercere possint. Durauit hoc bellum quinquennio, Somonaclesto Rege, & Soluinianis ad Cinimonadusios, Alapunijs, & ex parte Latinimeracijs, alijsq; collectitijs accedentibus; victoria ad illos inclinauit; & internecione plurimorum sopitũ potius, quàm extinctum dissidium. Desiderati Solipsorum Duces Atilenauius, Tibasauius, Calambalsineus, & plures alij: Sibalasius, Gencaratanus deserta acie, fugerunt: Cinimonadusij Osmeliũ, & Zeriulauium saucios auexerunt. Iactataq; à Solipsis victoria, tametsi relictis sarcinis pauci euaserint. Idem bellum aliquot post annos recruduit Soluinianis in aciem prouocantibus, quod Solipsi opinione deteriores, iura gentiũ incestarent. Multis prælijs, haud sine Solipsorum depressione gestis, cõuenit tandem vt Busnatutij Sottcrobusiorum Principis arbitrio res componeretur, positis ad tempus vtrinq; armis. Et hæc quidem totius gentis maiora sunt bella: Minora quædã diuersis in Prouinciis agitata, nunquam adeo fortunatis Solipsis, quin meliora optarent sæpius profligati. Aliqua hic

F 6 resc-

referam, vbi prius de rebellione prouinciç Abſciſſianç capite ſequẽti meminero.

Rebellio Abſciſſianorum.

CAPVT XXI.

POpulos hęc Prouincia nutrit feroces, vno tũ Præſide Sinacarſio recta, homine præcocis iræ, ingenio ruſtico, & qui nec muneris, nec Regni magnitudini par eſſet: hinc ſępius expedire iudicatum, plures immitti iuriſdictione, & territorijs diuiſos, ne vnius nunquam idonei imprudentia, ſalus omnium periclitaretur. Sed non eſt viſum Monarchæ, ne Sinacarſium amicum ingenti cenſu fraudaret, tantiq; Regni dominium anguſtioribus limitibus circumſcriberet. Hoc honoris auctu ſibi plaudẽs homo iners, neq; interim populis placere ſtudens, efferebat ſe in dies & ſuperbia, & ſæuitia, & quaſi non precariò præeſſet, vexare ſubditos, minimiſq; de cauſis mulctare, detrectãtes in crucem agere. Itum ad Monarcham, quiritatum ſæpius de imminenti rebellione, niſi prouidè caue-

ueret, contempsit; prouocatum ad finitimos Principes, quibus eminebat Marosappanus. Hic missis deprecatoribus, addidit periculum defectionis nisi Abscissianis iustè faceret. Ita factũ metu, vt Prouincia in plures tributa, ordinatoq́; Magistratu, populi quiescerent. Nec tamen diu feriatũ. Nam Sinacarsius deminutũ se ęgerrimè ferens, omnem lapidem apud Monarcham mouit, quo rursũ integrato Regno solus regnaret, multosq́; nobiles vt id flagitarent, promissis induxit. Credulus Monarcha, misit Buxaldirnũ inquisitum, quid è re foret. Hic qui nũquam inter Leporem, & Ceruum discreuit, persuasus à Sinacarsio, retulit, nisi Abscissianum Regnum quãtocius rursum coeat in vnũ, periisse, multisq; falsorum syngraphis in medium prolatis, creditum dolo, & refixum, quod pacis gratia intercesserat Sacramẽtũ. Quid enim inconstantius verbis, vbi mens fluxa? Mittitur Mimpilosuminus alieno tantùm cerebro sapiens, cõfusisq; iuribus, sceptra sustulit vnũq; rursus Regnũ initiauit, priùs tamen præsidiis clã milite obsessis, ne popu-

ftus armis correptis omnia miſceret, vno Mimpiloſumini capite nõ contẽtus, Quieuere interim concuſſi, donec paucis poſt diebus agnito ſingrapharum dolo vehemẽtius exarſere. Tum furentium agmine facto, irruere in Prætorium, exturbatoq; Præſide ad finitimos prouocare, & ſi manus ferrent, de Regno paciſci. Impetrarũt, vt cum Monarcha de inſtauranda, caſſo dolo, fide tranſigeretur, regnumq; deintegraretur: quod ſi is renueret, Sacramento ſoluti Abſciſſiani, aut potẽtiori finitimorum ſe dederent, aut ſuũ ipſi Regem vmbone efferrent. Senſit Monarcha pauidus, & certus periculi in pacta deſcendit nunquam ſeruãda, facturum ſe ſatis, ſi omnium mens eadem eſſet, aut ſceptrorum diuidundorum, aut populorum non vnius Vicarij Imperio regundorum. Id ſibi quoq; è re videri: ſtiturumq; fuiſſe priſcis decretis, niſi aduerſantium ſyngraphæ obuiaſſent. Cœterum firmata iam pacta antequam vulgarentur, mora ex compoſito iniecta eſt, itũmq; interim ad antiquos dolos, vt Rãtiſantius Satrap a, qui tum Abſciſſianus tyrannicè

mo-

moderabatur, clam iterum omnium syngraphas cogeret, non honoratorũ modò, sed etiam mediastinorũ, & seruorũ, præscripta formula, qua omnes contestarentur, nolle se Regni statum demutatum, nec nisi vnum cui parerent, optare. Addita dolo cautio, de non propalãdo secreto, & incussa violentia: quippe ex timidioribus magnã partem coactè subscripsere, ijs, quorũ pectora saperent, præteritis. Ita factũ vt nomina magno numero missa, finitimis fucum facerent donec detecta barbara versutia plerisq; iram, & odiũ acuit, eruptura in bellum nisi Dii faxint, vt barbari ex fide saltem, & iure gentium sapere incipiant. Hactenus iura, & arma silent. Sed iam ad maiora illa diuersis in Prouincijs suscitata, quemadmodum commemorabamus conuertendus stilus. Ea nostro tempore fere quaterna fuere, Rumorregiense, & Narimesium, quæ fere coniuncta, Semlilense, & Tiremanumium. Rumorregium Vrbs est Morandiæ, nobilis, & antiqua, cui præerat Lugariquintinus, homo si fauorem Principis excipias, vilis, & regendi imperi-

tus,

tus, qui cùm boni, & æqui non capax ciues diuexaret, seditione commota clam profugit. Princeps occurrẽdum ratus Rodagaristum mittit, qui sorte, an meliori talento rem composuit. Lugarriquintinum verò, quasi improbè factis commendabilem, Narimesiorum Vrbi nobilissimæ præfecit; scilicet generosis equis, & pullis buphalum. Non diu præfuit, & rusticitatis, immanisq́; duritiæ notatus, puta repentinus Dubenus, ita omnes offendit, vt correptis ad signum armis, hominem deijcerent, stipatores, aut iugularent, aut se dedentes plagosos efficerent. Lugarriquintinus in Turrim se abdens, prætereuntes magno clamore sollicitabat, frustra; nisi carnifex an apparitor casu se obtulisset. Hic celerrimè ad finitimum Principem Renfugiesum accurrit, quo loco res Solipsorum amicorum sint renũciat, ni succurrat ipse omnes ad vnum tota vrbe cædendos priùs, quam exigendos. Adfuit illico ingenti manu, nec quicquam initio profecit, Narimesiorum furore gliscẽte in pernitiem Lugarriquintini, quẽ nisi seruorum quorum-

rumdam fides tutata fuisset, parato in medio atrio ligno destinarant. Vrsit interim ad mœnia Rensugiesus, se nō hostem, sed amicum venire, non vt liberet Solipsos, sed vt seditiosos ad pœnam poscat, optare etiam suæ fidei dedendum Lugarriquintinum, plectendum, si meritus esset. Annuere Narimesij amico Principi, & apertis Vrbis portis admisso, rem ab ouo narrant, hominemq; in admirationem rapiunt. Quis gratiæ deditus Lugarriquintinus verberibus, an metu elanguens. Rensugiesus à Narimesijs faciens illico ad Monarchā perscripsit, nisi Lugarriquintinum tolleret, pacē à Narimesijs non futuram, qui si è manu sua ille abiret, hominis necem deuouissent. Extimuit Monarcha perculsus, nunquam ratus audere tantùm Narimesios, sed eos non solùm suis viribus nixos, vbi accepit, peiora metuēs, vt Lugarriquintinus posito Magistratu ea vrbe excederet mandauit, ac vt cum pace deduceretur Rēsugiesi auctoritatem implorauit. Nec mora ille non tam dimissus, quàm ignominiosè eiectus, Rensugieso ægrè ma-

nus impetentium inhibente, discessit, & ne ægritudine animi conficeretur Rumorregiis Surcabinerii gratia, qui omnia apud illos poterat conciliatus postliminio ad eos rediit. O miseros terq; quaterq; Rumorregios! Siccine fortuna in hunc casum vos dedit, vt quod in oculis non poteratis, in visceribus ferretis? ecquæ hanc apepsiam medicina sanabit, ne perpetuus, & söticus vester sit morbus? saltem curate diligenter vt sæpius vomatis. Hæc de Rumorregiensi, & Narimesio. Successit Semtilense. Præerat hic Vrbi Siluinæ Soralucus Bisdenius, sola Vibosriati gratia, is cùm in animum Regis Elcheniæ penetrasset, à legibus patriis hominem trausuersum egit, ad suumque modum per omnia moderantem habuit. Id indignè ferentes Picuriuri populi, honoribus, & aditu Regis arceisiti, conspiratione facta Bisdeniũ in Vrbe obsident, eaq; expugnata in arcem, quo is effugerat euadunt; quæsitum ad necem cùm non inuenissent, pluribus cæsis omnia diripiunt. Is se opportunè in subterraneum aquæductum abdiderat, vnde paucorum officio

cio totus vdus, & semimortuus extra-ctus, Luna silente nauigio effugit. Ita relicta Siluina, ad Vibosnatum euocatus causam dixit, qui culpam in se hærere sentiens, quòd toties monitus Bisdenium regēdi ignarum non amouisset, nocentissimū caput non solùm absoluit, sed quasi prudentissimè rem, in aquęductu latens, & excernens, gessisset, Moporanæ castro finitimo præfecit. Successit Turemanumium longè atrocius, sed euentu ridiculo. Nam quia Solipsi suas vbiq; leges, abrogatis gētium ritibus auidè, callidèq; obtrudunt, fortè subornatis viris Magistratui renunciant, velle se in Regia platea copias lustrare, ad expeditionem Dianorum Monarchæ iussu ducendas. Annuit benignè Magistratus; illi verò ducto in forum milite, ex cōdicto castra metari, & vallum educere. Qua fraude animaduersa Tiremanumienses, illico ad arma conclamāt, factoq; populi ingentis concursu tumultuario, nihil propius fuit, quàm, vt Solipsi ad vnum omnes internecione delerentur. Ne id fieret, Præses cum cohortibus intercessit: vis tandē pluribus

ribus cæsis, sedata turba; vallumq; solo æquatum. Ex Decurionibus Solipsorum metu non nemo ementatus, alii sexum habitu mētiti fęminis quoque risum fecere. Ex eo die fides parcè habita Solipsis, qui nihilominus mitigatos iam vt videbatur Tiremanumios, noua arte adoriuntur, transiguntq; de Gymnasio armorum vtriq; genti communi, in quo iuuentus ad militiam erudiretur. Nec mora locū deligunt, haud dum assensis primariis prospectu in Vrbem amœno, vnde etiam dominari, si res posceret, valerent. Id vbi Senatores animaduertissent, concitatum populum, si libertatem amasset in Solipsos armant. Extemplo concursum est, cæsiq; complures, etsi non inulti, sed accenso maioribus copijs prælio, victi tandem Solipsi, & funditus euersum Gymnasiū: multi quò fuga rapuit euadentes, ne in præterfluentem pręcipitarent, moderatione Pręstoris cautum est. De vita, & ciuitate pactis oblatum est Sacramentum, vt in posterum morigeri essent, si salutem amarent. Vix mensem quieuere; & loco alio, quem non

nemo

nemo Solipsis studens, pretio locarat, domicilium ordiri: quo nondum constituto, Decuriones turbis ad signa vocatis cœpta disiecerunt: forte à syderato quopiam clamatũ, de ritibus Deorum agi; tum verò, & furentes sacrorum omnium cętus exciti, tanquã pro aris, & focis in Solipsos irruere; qui territi repentè, nisi rebus armisq; proiectis manus dedissent hac vice, omnes perierãt. Ita toties attriti, Tiremanumiis fere contemptui, & ludo esse cæperunt, commiseratione potiùs, quàm odio digni: hodie inter postremos censentur, rarò cum ciuibus commercio. Id nuncij cum Vibosnatus accepisset, ingẽs in Curia sequuta est perturbatio, deiectiq; Satraparum animi, quod Solipsos vinci nescios, nõ adeo potens populus tot cladibus affecisset. Percrebruit is rumor nõ militum ignauia, sed socordia, & imprudentia Colosbiradori, cuius alibi ampla mentio, Monarchiam prope salute perdita vulneratam: Is deinde in ius ambulare coactus, in tam lubrica quæstione, linguæ aliàs impeditioris, penitus obmutuit. Mox tamẽ ad con-

suetas

ſuetas ſibi cum fœminis artes cõuerſus, lacrimis, & precibus infimis, capitis ſentẽtiam redemit, interceſſoribus vſus ijs, qui ex plebe ad Monarchæ ſeruitia erant, olim artocreis recreati. Ita quem dies inſequens nouiſſimo ſupplicio plectendum manebat, non ſolùm vidit abſolutum, ſed etiam Aulæ Regiæ præpoſitum, haud minori animorum, quàm rerum omnium in peius conuerſione, quòd qui pridie hominem laqueis deuouiſsẽt, execrati Monarcham, niſi legibus ſacrum caput, quemadmodum deſignarat, ac iurarat, tradidiſſet: iidem poſtea à ſexcentis talentis commendarent, Monarchæ verò pluſquam diuinam prudentiam admirati deprędicarent oratione dehiſcentes. Inter hos nõ nemo Ægyptiorum ſemibeſtiã pridem indutus, cum Monarcham ob bonũ factũ laudare iuſſus, perplexa adulatione verba meditaretur, neſcio quo ſydere afflatus in hæc verba erupit. *Monarchiæ Solipſorum datus occulto fato Viboſnatus, vt lentius occumbentem vrgeat: adeſſe deſignatores funeris, adeſſe portitores, quos efferendis Regnis ipſe extulit,*

tulit, properate spectatores ad nouum ludum. Quæ cùm liberiùs, iterumq; dixisset, obmutuit. Re illicò ad Monarchiã delata, præsto fuere adulatores, infandum genus, contestati Ægyptium insanum nescire strophas, sed *Lucium Cornelium Europæum*, insignem aculeorum structorem, ingessisse dirum carmen. Ita insciùs facti, nulla citatione, iurisq; forma cassa appellatione, Maiestatis damnor, & data ab Apparitore tabella, sententiã legere iubeor in hæc verba. *Lucius Cornelius Europæus à quadraginta quinque annis fictè Solipsus, Numinis nostri irrisor, legis naturæ, & Euangelij cuiusdam Crucifixi sectator, legibus nostris palam infensus, iudicio, & intellectu ad nutum nostrum non se abdicans, nostris beneficijs abutens, in adulatores, & delatores nostros fideles, crudelis; in Monarchiam dicax, Satyris, & Sarcasmis omnibus illudens, omnia Solipsorum damnans: deniq; toti Monarchiæ perniciosus, damnas Maiestatis esto; faciem Principis non videto, intra tres horas ab Aula, intra triduum à tota Monarchia exul esto, nec vnquam reuertitor.* Vix lecta tabella: & cõtinuò abreptus

n.ui

naui iniicior, sæpè tritæ, sæpè fixæ, sæpè excussæ malleo, recisisq; omnibus instrumentis, conto protrudor. Nec mora iisdem momentis, & plagis, quibus olim vectus, & loco vnde sopitus abscesseram expositus, & carminibus solutus veternum excussi, Romamq; nouam aspexi, mœnibus, & muris nō visis cinctam. Mox ingressus, facto æris campani ex Turri Capitolina vehementiori, protractioriq; pulsu, audio Vrbanum Octauum Summum Pontificem ad plures excessisse. Indolui, ac vt tempus, animumq; fallerem, donec ostenderetur, quem virtus ex alto Pastorem Ecclesiæ præesse iussisset; hæc æternæ memoriæ consecranda scribebam. Et quidē de imbellia satis. Plura si amas consule binos à nobis libros exaratos; Alterum de intestinis Solipsorum, de externis bellis alterum. In iis, velut in geminis speculis imaginosis, aduersè inuersè aspicies admirandas stratagematum strophas, Pœnis. Romanis, Græcis ignotas, vt frustra præ illis, absit verbo inuidia, Herodotum, Thucydidem, Cæsarem, Vegetium, Liuium, alioque legas.

FINIS.